KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 22. december 1999

om den statsstøtteordning, som Italien har indført for fremstilling, forarbejdning og markedsføring af de produkter, der er omhandlet i EF-traktatens bilag I (regionen Siciliens lov nr. 68 af 27. september 1995)

(meddelt under nummer K(1999) 5202)

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(2000/319/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

efter i overensstemmelse med nævnte artikel at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger [1], og under henvisning til de fremsendte bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGENS HIDTIDIGE FORLØB

(1) Ved skrivelse af 8. august 1995 anmeldte Italiens Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3, et forslag til regionallov for regionen Sicilien til Kommissionen. Nævnte lovforslag blev efterfølgende vedtaget som regionen Siciliens lov nr. 68 af 27. september 1995 om »oprettelse af en garantifond til konsolidering af industri- og handelsvirksomheders gældsforpligtelser og af en fond til konsolidering af håndværksvirksomheders gæld. Støtte til erhvervsdrivende«, herefter kaldet lov nr. 68/95.

(2) Undersøgelsen af de pågældende foranstaltninger blev opdelt som følger:

Med støtteforanstaltning N 750/A/95 undersøgte og godkendte Kommissionen i henhold til traktatens artikel 87 og 88 (Kommissionens skrivelse SG(96) D/8236 af 24. september 1996) foranstaltningerne i førnævnte lov, såfremt de anvendes i andre sektorer end landbrug, fiskeri og akvakultur.

Anvendelsen i landbrugs-, fiskeri- og akvakultursektoren af foranstaltningerne i nævnte lov blev undersøgt af Kommissionen i forbindelse med støtteforanstaltning nr. N 750/B/95.

(3) Kommissionen anmodede om supplerende oplysninger den 2. oktober 1995 (telex nr. 36342), den 13. marts 1996 (telex nr. 11717) og den 2. september 1996 (telex nr. 33700). Ved skrivelse af 18. juli 1996 og af 6. november 1996 fremsendte Italiens Faste Repræsentation nogle af de oplysninger, Kommissionen havde anmodet om.

Den 3. december 1996 (telex nr. 46422) blev de italienske myndigheder anmodet om flere præcise og detaljerede oplysninger om det sektorspecifikke anvendelsesområde for alle bestemmelserne i regionallov nr. 68/95.

Ved skrivelse af 15. september 1997 fremsendte de italienske myndigheder nogle oplysninger om § 6 i den pågældende regionallov. De andre oplysninger, Kommissionen havde anmodet om, blev dog ikke fremsendt. Som følge af en rykkerskrivelse i den forbindelse, der blev fremsendt af Kommissionen den 22. oktober 1997, meddelte de italienske myndigheder Kommissionen ved skrivelse af 28. oktober 1997, at de ikke var i besiddelse af flere oplysninger.

Den 24. september 1997 godkendte Kommissionen støtteforanstaltning N 750/A/95 (skrivelse til den italienske regering SG(96) D/8236).

På baggrund af oplysningerne fra de italienske myndigheder er det klart, at §§ 6 og 7 i regionallov nr. 68/95 gælder for sektorerne for fremstilling, forarbejdning og markedsføring af de produkter, som er omhandlet i EF-traktatens bilag I. Med hensyn til de andre bestemmelser har de italienske myndigheder ikke svaret på forespørgslen fra Kommissionens tjenestegrene om det sektorspecifikke anvendelsesområde for de støtteordninger, der er omhandlet i samme lovs §§ 1, 3 og 5 (forespørgsel ved telex af 3. december 1996).

(4) Ved skrivelse af 13. februar 1998 (SG(98) D/1223) meddelte Kommissionen Italien sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for anvendelsen af sådanne foranstaltninger i landbrugs-, fiskeri- og akvakultursektoren.

[1] EFT C 86 af 21.3.1998, s. 3.

(5) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [2]. Kommissionen opfordrede de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den pågældende støtte.

(6) Ved skrivelse af 30. juni 1998 fremsatte de italienske myndigheder deres bemærkninger til Kommissionen. Kommissionen modtog ingen bemærkninger fra andre interesserede parter.

Efter et uformelt møde mellem Kommissionens tjenestegrene og de italienske myndigheder, hvor sidstnævnte gav udtryk for, at de havde til hensigt at anmode om, at den støtte, der er omhandlet i lovens § 6, blev behandlet for sig selv i forhold til resten af de foranstaltninger, over for hvilke proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, var blevet indledt, anmodede Kommissionens tjenestegrene om supplerende oplysninger om § 6 ved telex nr. 42510 af 10. november 1998. Ved skrivelse af 19. november 1998 fremsendte de italienske myndigheder supplerende bemærkninger til § 6 til Kommissionens tjenestegrene.

(7) Nærværende beslutning vedrører udelukkende støtteforanstaltningernes gyldighed for de sektorer, der er omhandlet i traktatens bilag I (landbrug, det vil sige primærproduktion, forarbejdning og markedsføring af landbrugsprodukter samt fiskeri- og akvakulturprodukter). I nærværende beslutning angiver udtrykket »de berørte sektorer«, såfremt intet andet er nævnt, alle de landbrugs- og fiskeriprodukter, der er omhandlet i EF-traktatens bilag I.

II. BESKRIVELSE

(8) Nærværende beslutning vedrører udelukkende de foranstaltninger, der er omhandlet i paragrafferne i regionallov nr. 68/95, og som er beskrevet herefter, såfremt de gælder for produkter i bilag I (landbrugs- og fiskeriprodukter). Såfremt de gælder for andre sektorer end landbrug, fiskeri og akvakultur, er de foranstaltninger, der er omhandlet i regionallov nr. 68/95, blevet undersøgt og godkendt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 87 og 88 ved skrivelse nr. SG(96) D/8236 af 24. september 1996.

(9) **§ 1 i lov nr. 68/95**

Med denne paragraf oprettes to garantifonde (den ene til virksomheder inden for den industrielle sektor og den anden til virksomheder inden for handelssektoren), som tager sigte på at dække risiciene i forbindelse med den økonomiske omstrukturering, der er iværksat i henhold til følgende bestemmelser: § 34 i regionallov nr. 15/93, § 43 i regionallov nr. 25/93, ændret af § 3 i regionallov nr. 68/95, samt § 44 i regionallov nr. 25/93.

(10) Den støtteordning, der er omhandlet i § 34 i regionallov nr. 15/93, blev godkendt af Kommissionen i forbindelse med støtteforanstaltning N 730/95. Der er tale om støtte i form af lavtforrentede lån til den økonomiske omstrukturering af virksomheder inden for produktionssektoren.

(11) Den støtteordning, der er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93, blev godkendt som *de minimis*-støtte i forbindelse med støtteforanstaltning N 472/94. Der er tale om en støtteordning med henblik på indfrielsen af handelsvirksomheders gæld.

(12) Med hensyn til den støtte, der er omhandlet i § 44 i regionallov nr. 25/93, har Kommissionen vedtaget en beslutning, i hvilken den har konstateret støttens uforenelighed med fællesmarkedet (beslutning af 17. juli 1996, vedtaget i forbindelse med procedure C 30/95 — ex N 113/B/93). Nævnte § 44 omhandler støtte i form af lovtforrentede lån til indfrielsen af bankgæld hos virksomheder, der handler med frugt og grøntsager samt citrusfrugter.

(13) **§ 3 i regionallov nr. 68/95**

§ 3 i regionallov nr. 68/95 ændrer gyldighedsbetingelserne for den støtte, der blev indført med ovennævnte ordning, som er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93, og som tager sigte på indfrielsen af handelsvirksomheders gæld. Ordningen blev godkendt som *de minimis*-støtte i forbindelse med støtteforanstaltning N 472/94.

(14) **§ 5 i regionallov nr. 68/95**

§ 5 i regionallov nr. 68/95 omhandler støtte i form af lavtforrentede lån til indfrielsen af håndværksvirksomheders gæld og blev godkendt som *de minimis*-støtte i forbindelse med støtteforanstaltning N 750/A/95.

(15) Med hensyn til §§ 1, 3 og 5 har Kommissionen i sin beslutning om at indlede proceduren fremsat følgende bemærkninger.

(16) Med hensyn til § 1 og i betragtning af det indførte system (garantien bevilges for lån, der nyder godt af den første regionalstøtte) skal foreneligheden af støtten, som består i garantibevillingen, også undersøges i forbindelse med foreneligheden af den første støtte, der blev ydet i form af lavtforrentede lån til gældskonsolideringen. Hvad angår den garanti, som fonden har bevilget til de operationer,

[2] Se fodnote 1.

der er nævnt i § 44 i regionallov nr. 25/93, har Kommissionen allerede konstateret, at disse operationer er uforenelige med fællesmarkedet, og der er derfor så meget mere grund til at antage, at garantien også er uforenelig med fællesmarkedet.

(17) Ved skrivelse af 16. januar 1997 meddelte de italienske myndigheder Kommissionen, at selvom omtalte § 44 ikke officielt var blevet ophævet, var den ikke blevet gennemført, da de budgetbevillinger, der var afsat til denne ordning i regionallov nr. 25/93, ikke var blevet anvendt i tide (inden udgangen af budgetåret 1993). Den henvisning til ordningen i § 44 i regionallov nr. 25/93, der er medtaget i § 1 i regionallov nr. 68/95, skulle således ikke have nogen relevans. Kommissionen noterede sig dette, da den indledte proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2.

(18) Hvad angår de andre støtteordninger, som er indført med § 1 i lov nr. 68/95, opstod der under undersøgelsen af støtte bevilget i form af garantier tvivl om, at disse støtteordninger reelt ikke gælder for de berørte sektorer. Den 3. december 1996 blev de italienske myndigheder derfor anmodet om at præcisere det sektorspecifikke anvendelsesområde for hver enkelt af bestemmelserne i regionallov nr. 68/95 (og dermed for de pågældende støtteordninger). Da de italienske myndigheder ikke har givet disse oplysninger, har Kommissionen ikke kunnet udelukke, at §§ 1, 3 og 5 i regionallov nr. 68/95 samt ovennævnte regionale bestemmelser også gælder for de sektorer, som nærværende beslutning vedrører.

(19) Kommissionen har således heller ikke kunnet undersøge foreneligheden med fællesmarkedet, når det gælder den støtte, der er omhandlet i §§ 1, 3 og 5 i regionallov nr. 68/95, ud fra de bedømmelseskriterier, som gælder for statsstøtte i de pågældende sektorer (navnlig med hensyn til statsgarantier og støtte til kriseramte virksomheder). Kommissionen har derfor måttet indlede proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, over for §§ 1, 3 og 5 i regionallov nr. 68/95, for så vidt som de gælder for de berørte sektorer.

(20) Med hensyn til den ordning, der er omhandlet i § 34 i regionallov nr. 15/93 (samt den bestemmelse i § 1 i regionallov nr. 68/95, som henviser til denne), har Kommissionen i forbindelse med denne procedure anmodet den italienske regering om, såfremt ordningen også skulle være blevet anvendt i de berørte sektorer, at fremsende oplysninger, der giver Kommissionen mulighed for at konstatere, om reglerne for statsstøtte i disse sektorer er blevet overholdt. Hvad angår ordningerne i § 43 i regionallov nr. 25/93 (samt de bestemmelser i §§ 1 og 3 i regionallov nr. 68/95, som henviser til denne) og i § 5 i regionallov nr. 68/95 har Kommissionen mindet den italienske regering om, at *de minimis*-reglen ikke gælder for de pågældende sektorer, og den har bedt den italienske regering om at bekræfte, at ordningen blev og reelt fortsætter med at blive anvendt i overensstemmelse med ovennævnte regel, idet der ses bort fra de sektorer, som nærværende beslutning vedrører.

(21) **§ 6 i regionallov nr. 68/95**

I § 6 i regionallov nr. 68/95 tages der højde for støtte i form af lavtforrentede lån med en løbetid på højst et år, som ydes til erhvervsdrivende på Sicilien, der har en omsætning, hvor salget af citrusfrugter samt frugt og grøntsager uden for regionalområdet udgør mindst 70 %.

(22) Den rentesats, som de erhvervsdrivende skal betale efter satsens nedsættelse, svarer til den sats, der er fastlagt i § 4, stk. 2, litra 1, i regionallov nr. 13/1986, og beløbet på det lavtforrentede lån må ikke overstige 50 % af den gennemsnitlige omsætning for de sidste tre år. Budgetbevillingen til denne foranstaltning i treårsperioden 1995-1997 er på 15 000 mio. ITL, hvoraf 70 % er sat af til citrusfrugtsektoren.

(23) Med hensyn til den støtte, der er omhandlet i § 6 i lov nr. 68/95, fremsatte Kommissionen i sin beslutning om at indlede proceduren navnlig følgende bemærkninger:

»Med henblik på vurderingen af denne støtte har de italienske myndigheder påberåbt sig kriterierne i Kommissionens praksis for statsstøtte i form af driftslån før vedtagelsen af den bestemmelse, der er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* C 44 af 16. februar 1996 [1]. De pågældende kriterier var følgende: Der må udelukkende være tale om »høstlån« til dækningen af almindelige udgifter (køb af produktionsfaciliteter, betaling af arbejdskraft osv.), lånet må ikke kun vedrøre et enkelt produkt, og det må ikke kun være forbundet med en enkelt handling. Desuden må lånets løbetid ikke overstige 12 måneder. Det er dog tvivlsomt, om det er muligt at betragte den omtalte støtte som egentlige driftslån (i betydningen »høstlån«) … I betragtning af vilkårene for støttebevillingen og navnlig i betragtning af, at støtten udelukkende er begrænset til eksportorienterede virksomheder, samt i betragtning af den måde, beløbet på det lavtforrentede lån beregnes på (50 % af virksomhedens omsætning), lader det faktisk snarere til, at støtten svarer til definitionen på den eksportstøtte, der var genstand for Kommissionens meddelelse om anvendelsen af de minimis-reglen (»ved eksportstøtte forstås enhver støtte, der er knyttet direkte til de eksporterede mængder […] eller til løbende udgifter i forbindelse med eksportaktiviteten«). Den omtalte støtte er i virkeligheden knyttet direkte til de eksporterede mængder, for det første fordi andelen af disse allerede er et kriterium for virksomhedens adgang til støtteforanstaltningen, og for det andet fordi støttebeløbet beregnes ud fra virksomhedens omsætning (som for størstedelens vedkommende skal udgøres af eksportindtægter). I betragtning af de specifikke betingelser lader

det til, at støtten — selvom den præsenteres som et »almindeligt« driftslån — har det formål (og den konsekvens), at den fremmer eksportaktiviteten for de to produktkategorier, der er omtalt i nævnte § 6 (citrusfrugter samt frugt og grøntsager), da den dækker en del af udgifterne i forbindelse hermed. Støtten kan således ikke betragtes som et »høstlån« til dækning for den erhvervsdrivendes forudbetaling af udgifterne i forbindelse med landbrugets produktionscyklus, mens vedkommende venter på indtægterne fra samme cyklus. Ifølge Kommissionens faste praksis er eksportstøtte driftsstøtte, for hvilken der ikke gælder nogen af de undtagelser, som er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 2 og 3 (jf. Kommissionens meddelelse om anvendelsen af artikel 87, stk. 3, litra a) og c), på regionalstøtte). En sådan støtte har ikke nogen varig effekt på udviklingen i den pågældende sektor eller region, eftersom støttens effekt forsvinder, når foranstaltningen holder op. Kommissionen har derfor besluttet at indlede proceduren efter traktatens artikel 93 *(nu 88)*, stk. 2, over for den nævnte støtteforanstaltning.

(1) Denne bestemmelses gyldighed for nye støtteordninger er på nuværende tidspunkt ophævet (jf. senest Kommissionens skrivelse til medlemsstaterne af 4. juli 1997).«

(24) **§ 7 i regionallov nr. 68/95**

§ 7 giver det regionale institut for kredit til kooperativer (Istituto Regionale per il Credito alla Cooperazione), herefter kaldet IRCAC, tilladelse til i henhold til regionallov nr. 37/78 at yde lavtforrentede lån til virksomheder, som er etableret af unge, i form af driftslån til opstarten af deres virksomhed.

(25) I regionallov nr. 37/78 (som er blevet ophævet i mellemtiden) var der taget højde for en støtteordning til fordel for unge iværksættere samt for bevillingen af: a) støtte i form af tilskud og lavtforrentede lån til investeringer samt b) støtte i form af lavtforrentede lån til virksomhedsdriften i den første treårsperiode efter, at investeringerne blev foretaget og godkendt. På grund af forsinkelser i investeringernes foretagelse kunne nogle kooperativer (25 ifølge de disponible oplysninger) ikke gå i gang med deres produktionsaktiviteter, før den afdragsfri periode (på tre år) for indfrielsen af lånene til investeringer udløb, og de var derfor ikke i stand til at indfri lånene. De var således afskåret fra at få et driftslån.

(26) § 7 i regionallov nr. 68/95 giver grundlæggende mulighed for at bevilge en af støtteforanstaltningerne i lov nr. 37/78 til virksomheder, der ifølge sidstnævnte lov ikke opfyldte de nødvendige krav for at kunne modtage denne støtte. Omtalte bestemmelse gør det muligt for ovennævnte virksomheder at få adgang til det i lov nr. 37/78 omhandlede driftslån på betingelse af, at beløbet på det lån, der ydes i henhold til denne lovs bestemmelser, mindst er lige så stort som gældsbeløbet (til finansieringen af investeringerne). IRCAC modregner den ikke indfriede gæld med det nye lån (med andre ord tjener den nye finansiering i virkeligheden til i det mindste delvist at indfri en del af det lån, der blev optaget for at kunne foretage investeringer).

(27) Med hensyn til § 7 fremsatte Kommissionen i sin beslutning om at indlede proceduren navnlig følgende bemærkninger. Den støtte, der er omhandelt i § 7 i regionallov nr. 68/95, skal vurderes ud fra de kriterier, som anvendes i Kommissionens praksis for undersøgelsen af støtte, der tager sigte på at mindske de finansielle udgifter for lån, som er optaget for at finansiere nogle allerede foretagne investeringer (nævnte kriterier er gældende for landbrugsbedrifter og virksomheder inden for fiskerisektoren). Ifølge disse kriterier må den samlede subventionsækvivalent for den støtte, der blev bevilget, da lånene blev optaget, og for den planlagte støtte ikke overstige den sats, som Kommissionen normalt giver tilladelse til, når det gælder investeringsstøtte (i sektoren for primærproduktion og i sektoren for forarbejdning og markedsføring af de produkter, der er nævnt i bilag II — som nu er bilag I). Desuden skal de sektorspecifikke begrænsninger, som måtte være gældende, overholdes. Den pågældende støtte skal rette sig efter de justeringer af satsen for de nye lån, som foretages for at tage højde for rentesvingningerne — støttebeløbet skal være mindre end eller lig med ændringen af satsen for de nye lån — eller også skal støtten tildeles bedrifter, der kan garantere rentabiliteten, navnlig såfremt de finansielle udgifter i forbindelse med de eksisterende lån er så store, at bedrifterne risikerer at komme i en kritisk situation og måske endda at gå konkurs. Endelig skal virksomhedernes vanskeligheder være forårsaget af faktorer, som ikke har relation til selve virksomheden, og ikke af virksomhedsrelaterede faktorer. De italienske myndigheder har ikke fremsendt nogen oplysninger, der gør det muligt at kontrollere overensstemmelsen med de nævnte kriterier i det foreliggende tilfælde. Kommissionen har derfor besluttet at indlede proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, over for den støtte, der er omhandlet i § 7 i regionallov nr. 68/95.

(28) Inden beskrivelsen af foranstaltningerne afsluttes, skal det præciseres, at § 9 i omtalte regionallov nr. 68/95 udtrykkeligt lader de foranstaltninger, der er taget højde for i denne lov, være betinget af afslutningen på procedurerne i traktatens tidligere artikel 93, stk. 2 og 3. Ved skrivelse af 30. juni 1998 gjorde de italienske myndigheder desuden opmærksom på, at de bevillinger, der var planlagt ifølge § 1 i regionalloven, var gået fuldstændigt tabt, da det var umuligt at give de nødvendige bevillingsgodkendelser inden for de frister, som er fastlagt i nationalregnskabsloven, og ved skrivelse af 19. november 1998 poin-

terede de, at også den i § 6 omhandlede bevilling ville blive definitivt fjernet fra regionsbudgettet, såfremt Kommissionen ikke vedtog en beslutning inden udgangen af 1998.

III. **ITALIENS BEMÆRKNINGER**

(29) I deres skrivelse af 30. juni 1998 bemærker de italienske myndigheder navnlig, at den støtte, der er omhandlet i regionallov nr. 68/95, i betragtning af bestemmelsernes ordlyd ikke lader til, idet der ikke står noget herom, at udelukke sektoren for fremstilling, forarbejdning og markedsføring af de produkter, som er er nævnt i traktatens bilag I (tidligere bilag II), nemlig landbrugs- og fiskeriprodukter.

(30) De italienske myndigheder understreger ligeledes, at støtten til landbrugssektoren tager sigte på at kompensere for de ulemper (produktionens sæsonmæssige karakter og bedrifternes struktur), som i højere grad går ud over landmændene end over de erhvervsdrivende i andre sektorer, og at støtten under alle omstændigheder ville blive bevilget til alle sektorens erhvervsdrivende uden nogen form for diskrimination og uanset landbrugsaktivitetens karakter.

(31) De italienske myndigheder fremhæver desuden undtagelseskarakteren af de foranstaltninger, der tager sigte på at kompensere for, at virksomheder beliggende på øer generelt er ugunstigt stillet på grund af de høje rentesatser, som gennemsnitligt er højere på Sicilien end i resten af Italien, og de gør opmærksom på, at dette handicap risikerer at have konkurrenceforvridende virkninger. Netop derfor konkluderer de nationale myndigheder, at der undtagelsesvis kan gives tilladelse til støtte i form af rentegodtgørelse, selvom denne støtte tager form af driftsstøtte. Denne støtte skulle ifølge de italienske myndigheder være i overensstemmelse med de fællesskabsbestemmelser, der var gældende på den dato, hvor lov nr. 68/95 blev vedtaget, eftersom lånets maksimale løbetid er et år, og eftersom støtten ikke er begrænset til et enkelt produkt og til en enkelt handling. Desuden skulle der i disse bestemmelser ikke være fastsat nogen grænser for intensiteten, og bestemmelserne skulle give mulighed for en årlig fornyelse af det lavtforrentede lån.

(32) De nationale myndigheder bemærker yderligere, at der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om lån, der ydes til virksomhedernes kortsigtede behov, men derimod om en indfrielse af gæld stammende fra kortfristede banklån med meget høje renter, som ændrer ø-virksomhedernes konkurrencebetingelser i forhold til betingelserne for resten af Italien og Det Europæiske Fællesskab. De italienske myndigheder er af den opfattelse, at virksomhederne ikke ville have den nuværende gældsætning, hvis de havde kunnet optage kortfristede lån til en rentesats svarende til satsen for de lavtforrentede lån, som stort set er den samme som den gennemsnitssats, der anvendes uden for ø-området. Loven skal derfor kompensere for et handicap, som de sicilianske virksomheder har fra begyndelsen, da de ikke har kunnet nyde godt af en fordel, der allerede er taget højde for i andre landes lovgivning. Den mulighed for en årlig fornyelse af disse lån, som førnævnte fællesskabsbestemmelser giver, skulle i øvrigt, såfremt det er nødvendigt, mindske den planlagte varighed i regionallovgivningen, når det gælder lånets afdragsperiode på 36 måneder. Efter de nationale myndigheders mening bør afdragsperiodens varighed understreges, da lånet bliver mindre allerede en måned efter, at det blev bevilget, hvorved dets gennemsnitsløbetid uden tvivl bliver på under 36 måneder.

(33) De italienske myndigheder understreger ligeledes, at problemet desuden forværres af, at det for mange bedrifter er umuligt at nyde godt af de fordele, der er taget højde for i den eksisterende lovgivning, da de ikke råder over tilstrækkeligt med aktiver som sikkerhed for de lån, de anmoder om. Denne utilstrækkelighed skal dog ikke betragtes som en almengyldig utilstrækkelighed, eftersom de samme banker er villige til — med en tilsvarende sikkerhed — at give de erhvervsdrivende i andre regioner det, som de nægter at give de erhvervsdrivende på øerne. Årsagerne hertil skal efter de nationale myndigheders mening søges i Siciliens miljømæssige og økonomiske situation, som stiller Sicilien ugunstigt i forhold til andre italienske regioner. Samme myndigheder er af den opfattelse, at lovens § 1 således ville udligne den forskel, som går ud over de erhvervsdrivende på øerne.

(34) Herudover bemærker de italienske myndigheder, at man skal være særligt opmærksom på lovens § 3, og at den støtte, der er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93 (som § 3 i føromtalte lov ændrer), er blevet godkendt som *de minimis*-støtte. Myndighederne bemærker ligeledes, at til forskel fra det, der skete med § 44 i samme regionallov nr. 25/93 (med hensyn til hvilken Kommissionen vedtog en negativ beslutning den 17. juli 1996), »havde de nationale myndigheder noteret sig det »stiltiende samtykke«, som de mente med rette at kunne udlede af, at det ansvarlige direktorat, der uden tvivl var blevet underrettet af de andre tjenestegrene, sådan det normalt er tilfældet, efter nogle år (tre år) ikke havde gjort indsigelse mod nævnte § 43«. Ifølge de nationale myndigheder gælder disse bemærkninger for § 1 i lov nr. 68/95, idet denne paragraf henviser til § 3 i samme lov og til § 43 i lov nr. 25/93.

(35) De nationale myndigheder gør også opmærksom på, at bevillingen til de formål, der er nævnt i § 1, er gået fuldstændigt tabt, da det var umuligt at give bevillingsgodkendelserne inden for de frister, som er fastlagt i nationalregnskabsloven.

(36) De nationale myndigheder bemærker navnlig med hensyn til § 6 i lov nr. 68/95, at denne paragraf ikke indfører en

ny støtteordning, men skal betragtes som en refinansiering af § 48 i lov nr. 32/91. I § 48 i lov nr. 32/91, som Kommissionen undersøgte i forbindelse med støtteforanstaltning N 377/91, var der for treårsperioden 1991-1993 sat et beløb af på 30 000 mio. ITL til bevillingen af lavtforrentede driftslån med en løbetid på højst et år til de virksomheder, hvor mindst 70% af omsætningen udgjordes af salget af citrusfrugter samt frugt og grøntsager uden for regionalområdet. Denne bestemmelse henviste ikke til noget produktionsår, og dens eneste frist var i stedet fristen for budgetbevillingerne. Efter at have iværksat den støtteordning, der blev indført med ovennævnte artikel, hvis gennemførelse Kommissionen ikke satte sig imod, lykkedes det ikke de nationale myndigheder at opbruge hele den bevilling, der var taget højde for i loven. I øvrigt blev en stor del af den udnyttede bevilling på cirka 17 000 mio. ITL også først taget i brug i løbet af 1993 og således med forsinkelse i forhold til samme lovs frister. Dette medførte, at det var umuligt for støttemodtagerne, som allerede sad i gæld til bankerne for salgsårene 1991, 1992 og 1993, at nyde godt af lovens støttevirkning. Hensigten med § 6 i regionallov nr. 68/95 og med § 7 i regionallov nr. 81/95 var derfor at få den uudnyttede bevillingsandel fra § 48 i lov nr. 32/91 tilbage, og hensigten med § 6 i regionallov nr. 68/95 var navnlig at gøre det muligt at nedsætte renten for gælden fra årene efter 1993 og indtil året 1995-1996. Set ud fra et finansielt synspunkt udgør § 6 i regionallov nr. 68/95 og § 7 i regionallov nr. 81/95 således et supplement til § 48 i lov nr. 32/91, hvis undtagelseskarakter er anerkendt af Det Europæiske Fællesskab. I betragtning af, at der i § 6 i regionallov nr. 68/95 tages højde for bevillinger indtil 1997, at denne paragraf kun kan betragtes som en refinansiering af § 48 i lov nr. 32/91, hvis indhold den gengiver, og endelig at Kommissionen med skrivelse af 19. december 1997 udsatte gennemførelsen af bestemmelserne om statsstøtte til subsidierede kortfristede landbrugslån til 30. juni 1998, konkluderer de italienske myndigheder, at § 6 kan betragtes som værende forenelig med de fællesskabsbestemmelser, der var gældende, da § 48 i lov nr. 32/91 blev undersøgt. Myndighederne bemærker desuden, at såfremt Kommissionen har til hensigt at ændre den foregående retningslinje og ønsker at foretage undersøgelsen med hensyn til bestemmelserne om eksportsstøtte, sådan som det er angivet i beslutningen om at indlede proceduren, vil de tage den nye retningslinje til efterretning. En sådan retningslinje ville dog være højst upassende, eftersom de tidligere erfaringer med rette havde fået den regionale lovgivningsmyndighed til at vælge en løsning, der også lod til være blevet valgt på baggrund af det gode resultat fra de tidligere erfaringer.

(37) Ved skrivelse af 19. november 1998 og i betragtning af, at foranstaltningen eventuelt skulle undersøges særskilt fra resten af anmeldelsen, fremsendte de italienske myndighder yderligere oplysninger til Kommissionen om § 6 i lov nr. 68/95. Med disse bemærkninger ønskede myndighederne at gøre indsigelse mod, at den omtalte støtte blev betegnet som »eksportstøtte«. Ifølge de italienske myndigheder kan den pågældende støtte ikke betegnes som eksportstøtte af følgende grunde:

a) Størstedelen af de citrusfrugtproducerende bedrifter i Italien eller i andre EU-lande, der modtager autoriseret støtte, eksporterer en beskeden mængde af deres produkter til udlandet, og det er uden tvivl størstedelen af disse bedrifter, som sælger deres produkter til andre indenlandske regioner. At betragte det salg, der sker uden for regionalområdet, men stadig inden for de nationale grænser, som »eksport«, og at betragte de pågældende bedrifter som »eksportorienterede« er således i modstrid med enhver fortolkning af lovgivningen og går længere end de mest restriktive fortolkninger af traktaten.

b) Støtten er ikke direkte forbundet med de eksporterede mængder. Med det eneste formål at begrænse støttens omfang fastlægges det i § 6, stk. 3, at det lavtforrentede lån under alle omstændigheder ikke må overstige 50% af gennemsnitsomsætningen for alle virksomhedens aktiviteter. Med henvisningen til de »maksimale enhedsværdier, der fastsættes årligt i henhold til § 18 i regionallov nr. 13/86«, opfyldes kravet om at opstille nogle objektive kriterier, som i det foreliggende tilfælde blev ændret af den tidligere lovgivning. Denne henvisning drejer sig nemlig om bestemte parametre med hensyn til »forskud og driftsudgifter i forbindelse med forarbejdning og salg af produkter fra medlemmer af landbrugskooperativer«, og der står ikke noget om de eksporterede mængder.

c) Landmændene har ikke modtaget støtte, der skulle have været tildelt købere (handelsdrivende), som, da de købte varerne, ikke havde nogen realistisk mulighed for at regne med en støtte, der ville blive indført med en efterfølgende lov. De nationale myndigheder gør nemlig opmærksom på, at regionallov nr. 68/95 blev godkendt, da de to første produktionsår, som er omhandlet heri (1993-1994 og 1994-1995), allerede var afsluttet, og produktionsåret 1995-1996 var i gang. Den bestemmelse, som man ikke længere planlægger at genindføre, ville i øvrigt have meget vanskeligt ved at få konsekvenser for mængderne og priserne på de varer, der allerede blev solgt (eller som rådnede på lagrene) i årene 1991-1996. Selvom man f.eks. antager, at salget til Reggio Calabria af produkter fra Messina-området er en »eksport«, er det uforståeligt, hvordan en støtte, der blev indført i slutningen af 1995, skulle have fået de handelsdrivende til at sætte sig i gæld i 1993 og 1994 samt i begyndelsen af 1995 og have fået indflydelse på mængderne og priserne, og det med en støtte for øje, som de ikke engang vidste noget om. Desuden understreger de nationale myndigheder, at en sådan indsigelse kunne have været rejst af Kommissionen i forbindelse med § 48 i lov nr. 32/91, som indeholdt den samme bestemmelse, der dog skulle gælde fremover. Det var

den samme traktat og de samme bestemmelser om driftsstøtte, der var gældende, men Kommissionen gjorde ikke indsigelse ved den lejlighed.

d) Det fremgår klart af den omtalte bestemmelses indhold, at henvisningen til omsætningen skyldtes den regionale lovgivningsmyndigheds ønske om at identificere en handelssektor, der på grund af omsætningens størrelse i højere grad end andre havde en konkret risiko for et drastisk fald i beskæftigelsen. Dette er årsagen til ordlyden i § 6, stk. 4, i lov nr. 68/95 (om tilbagekaldelsen af støtten og om tilbagebetalingen af den tildelte støtte, såfremt støttemodtagerne ikke overholder deres pligt til at bevare beskæftigelsesniveauet uændret). På baggrund af denne betragtning har de ansvarlige myndigheder anmodet Kommissionen om at undersøge den pågældende støtte igen og om at vurdere den ud fra de bestemmelser, der gælder for »statsstøtte i form af driftslån«, på samme måde som det allerede er sket med § 48 i lov nr. 32/91.

Som underbygning for deres anmodning om en fornyet undersøgelse af den støtte, der er omhandlet i § 6 i den pågældende regionallov, og om en vurdering ud fra de bestemmelser, som gælder for statsstøtte i form af driftslån, fremsætter de nationale myndigheder følgende bemærkninger i deres skrivelse af 19. november 1998:

a) Ved skrivelse SG(92) D/17980 af 14. december 1992 meddelte Kommissionen, at den ikke på nogen betingelser var imod bevillingen af støtte, der er omhandlet i nævnte § 48 i lov nr. 32/91, »i form af lavtforrentede driftslån«, og den forbeholdt sig udelukkende retten til at ændre holdning i medfør af EF-traktatens daværende artikel 93, stk. 1. Denne mulighed blev ikke udnyttet, og Kommissionen godkendte i stedet den efterfølgende refinansiering af denne bestemmelse (§ 7 i regionallov nr. 81/95 og § 20 i regionallov nr. 33/96) på baggrund af de samme argumenter som dem, der førte til basislovens godkendelse. Disse betragtninger havde så afgjort indflydelse på den regionale lovgivningsmyndighed i 1995, og de fremkaldte nogle legitime forventninger hos rettighedshaverne.

b) Selvom bevillingen i § 6 i regionallov nr. 68/95 lægges sammen med refinanisieringerne af regionallov nr. 32/91, overstiger den ikke den bevilling, der oprindeligt var taget højde for i denne lov, og som beløb sig til 30 000 mio. ITL.

c) Henvisningen til produktionsårene 1993-1994, 1994-1995 og 1995-1996 skete udelukkende, fordi det var nødvendigt at tage højde for den aktuelle gældsætning, der var blevet betydeligt forøget som følge af den utilstrækkelige aktivering af den støtte, som er omhandlet i § 48 i regionallov nr. 32/91.

Endelig gjorde de ansvarlige italienske myndigheder opmærksom på, at såfremt der ikke blev vedtaget nogen beslutning inden årets udgang, ville bevillingen til den pågældende foranstaltning blive definitivt fjernet fra regionsbudgettet.

(38) Med hensyn til § 7 i lov nr. 68/95 bemærker de nationale myndigheder, at den heri omhandlede støtte må betragtes som forenelig med de kriterier, Kommissionen anvender. De italienske myndigheder gør opmærksom på, at virksomhedernes vanskeligheder ikke blot skyldes interne faktorer som den kendsgerning, at disse virksomheder fortrinsvis udgøres af unge arbejdsløse, men at de også skyldes eksterne faktorer såsom de forskellige ændringer af regionallov nr. 37/78 samt nødvendigheden af at tilpasse anlæggene til den nye lovgivning for sektoren, hvorfor gennemførelsen af projekterne tager betydeligt længere tid. Fordi de bliver nødt til at betale afdragene på det femtenårige lån, før de går i gang med deres produktionsaktiviteter, er der således mange unge menneskers kooperativer, der ville være gået konkurs som følge af, at det er umuligt for dem at betale de forfaldne afdrag, inden de overhovedet har afprøvet deres egne anlæg. Andre kooperativer, som det er med nød og næppe er lykkedes at fuldende afprøvningen af anlæggene, ville ikke kunne få et lavtforrentet driftslån, fordi de allerede er bagud med betalingen af nogle afdrag på det femtenårige lån fra IRCAC. De nationale myndigheder bemærker desuden, at såfremt Kommissionen godkendte den omtalte foranstaltning, ville IRCAC udelukkende yde støtte til kooperativer, herunder landbrugskooperativer, som kan garantere rentabliteten. Hvis støtten blev ydet til kriseramte virksomheder eller ligefrem konkurstruede virksomheder, ville selve formålet med bestemmelsen være forgæves.

Med hensyn til denne foranstaltning har de nationale myndigheder som svar på Kommissionens bemærkninger i beslutningen om at indlede proceduren desuden pointeret, at modtagerne af den støtte, der er omhandlet i § 7 i lov nr. 68/95, er virksomheder, som opfylder betingelserne for at få redningsstøtte, da de befinder sig i en alvorlig økonomisk situation, inden de overhovedet er kommet i gang med produktionsaktiviteterne. Som bevis for denne situation gjorde de nationale myndigheder opmærksom på følgende: a) Den pågældende støtte skulle bestå i rentestøtte med en sats på 4 % , hvilket svarer til den sats, som IRCAC benytter for lån til kooperativerne; b) i støtten tages der højde for et driftslån, som skal gøre det muligt for unge mennesker med kooperativer at iværksætte eller bevare de aktiviteter, med hensyn til hvilke man har gennemført det projekt, der er finansieret i medfør af regionallov nr. 37/78; c) det omtalte støttebeløb er mindst lige så stort som den forfaldne gæld, det udbetales på én gang, det vil sige som en engangsstøtte, og har til formål at sanere en gæld, som forhindrer kooperativet i at imødegå udgifterne til opstarten eller den indledende drift af de aktiviteter, der kan give det mulighed for at betale de forfaldne afdrag på lånet; d) støtten er beregnet på en sektor i alvorlige vanskeligheder, og hvor der er et meget højt arbejdsløshedsniveau i regionalområdet. Endelig har de nationale myndigheder understreget, idet de henviste til vedlagte skrivelse fra IRCAC af

5. maj 1998, at ingen af de kooperativer, der havde modtaget finansiering til et projekt inden for sektoren for primær landbrugsproduktion, har anmodet om den omtalte støtte, selvom eventuelle støtteansøgninger stadig kunne indgives.

IV. **VURDERING**

(39) I henhold til traktatens artikel 87, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. I det foreliggende tilfælde mener Kommissionen, at alle betingelserne for anvendelsen af artikel 87, stk. 1, er til stede, når det gælder alle de omtalte foranstaltninger. Kommissionen bemærker desuden, at de italienske myndigheder ikke har benægtet dette.

(40) Med § 1 i regionallov nr. 68/95 oprettes to garantifonde (den ene til industrivirksomheder og den anden til handelsvirksomheder). De tager sigte på at dække risiciene i forbindelse med økonomisk omstrukturering, som er foretaget i forbindelse med støtteordninger, der er omhandlet i andre love, og som der henvises til. § 3 ændrer gyldighedsbetingelserne for støtte indført med en af de ordninger, der henvises til i § 1, hvad angår indfrielsen af handelsvirksomheders gæld. § 5 omhandler støtte i form af lavtforrentede lån, der skal gøre det muligt at indfri håndværksvirksomheders gæld. I § 6 tages der højde for støtte i form af lavtforrentede lån med en løbetid på højst et år, som ydes til erhvervsdrivende på Sicilien, der har en omsætning, hvor salget af citrusfrugter samt frugt og grøntsager uden for regionalområdet udgør mindst 70 %. § 7 giver IRCAC tilladelse til at yde lavtforrentede driftslån til unges kooperativer med henblik på opstarten af virksomheder.

(41) Da de italienske myndigheder ikke har fremsendt oplysninger, som beviser det modsatte, er der efter Kommissionens mening grund til at antage, at der i det mindste er nogle af modtagerne af de pågældende støtteforanstaltninger, som er aktive inden for sektorer, der kendetegnes af en betydelig samhandel inden for Fællesskabet. I 1996 beløb Italiens import af landbrugsprodukter fra andre medlemsstater sig til 28 734 mia. ITL i alt, og Italiens eksport til andre medlemsstater beløb sig til 17 821mia. ITL ([3]). Det skal navnlig understreges med hensyn til de citrusfrugter og andre frugter og grøntsager, der er nævnt i § 6, at da foranstaltningen blev anmeldt i 1995, var det samlede beløb for Italiens import af disse produkter fra andre medlemsstater på 302 093 000 ECU for frugtens vedkommende (hvor citrusfrugternes andel udgjorde 75 909 000 ECU) og på 138 525 000 ECU for grøntsagernes vedkommende, mens Italiens eksport til andre medlemsstater beløb sig til 964 153 000 ECU for frugtens vedkommende (hvor citrusfrugternes andel udgjorde 60 652 000 ECU) og 460 791 000 ECU for grøntsagernes vedkommende. Det skal bemærkes, at regionen Sicilien er en typisk producent af den slags produkter i Italien.

(42) Det i artikel 87, stk. 1, omhandlede forbud mod bevillingen af statsstøtte er ikke ubetinget. I det foreliggende tilfælde gælder de undtagelser, der er nævnt i traktatens artikel 87, stk. 2, dog tydeligvis ikke, og de italienske myndigheder har i øvrigt ikke påberåbt sig disse undtagelser. Støtten har heller ikke til formål at fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi i medfør af artikel 87, stk. 3, litra b), og den har heller ikke til formål at fremme kulturen og bevarelsen af kulturarven i medfør af artikel 87, stk. 3, litra d). De italienske myndigheder har ikke gjort disse undtagelser gældende. Det er således nødvendigt at undersøge, om der for anvendelsen af de planlagte foranstaltninger kan gælde en undtagelse i medfør af traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) eller c).

(43) Kommissionen bemærker indledningsvis, at det fremgår af de ansvarlige myndigheders svar (se punkt 29), at den anmeldte lov, som det drejer sig om, kan have gyldighed for alle produkterne i EF-traktatens bilag I. Nærværende vurdering samt nærværende beslutning omfatter således både landbrugsprodukter og fiskeriprodukter. Når der i det følgende for nemheds skyld henvises til »landbrug« og/eller »landbrugsprodukter«, indbefatter denne henvisning i det foreliggende tilfælde nødvendigvis også fiskeri og fiskeriprodukter.

(44) Med § 1 i lov nr. 68/95 oprettes to garantifonde (den ene til industrivirksomheder og den anden til handelsvirksomheder), som tager sigte på at dække risiciene i forbindelse med den økonomiske omstrukturering, der er iværksat i medfør af andre bestemmelser (§ 34 i regionallov nr. 15/93, § 43 i regionallov nr. 25/93, ændret ved § 3 i regionallov nr. 68/95, og § 44 i regionallov nr. 25/93).

(45) For at være i overensstemmelse med de statsstøttebestemmelser, der gælder for de sektorer, som denne beslutning vedrører (og som Kommissionens meddelelse om *de minimis*-støtteordninger ([4]) ikke gælder for), skal den økonomiske omstrukturering udføres i henhold til Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, der har været gældende for landbrugssektoren siden 1. januar 1998 ([5]). Før disse rammebestemmelser trådte i kraft, var

([3]) *Kilde*: Ministeriet for landbrugspolitik. Oplysningerne er fremsendt i forbindelse med statsstøtte C 36/98 (beslutningen er endnu ikke offentliggjort).

([4]) EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9.

([5]) EFT C 283 af 19.9.1997, s. 2; se punkt 4.4 (Varighed og revision af rammebestemmelserne).

det ifølge Kommissionens praksis på visse betingelser også muligt at yde statsstøtte til landbrugssektoren med henblik på at reducere de finansielle udgifter i forbindelse med allerede foretagne investeringer ([6]). For at gøre det lettere at vurdere de støtteforanstaltninger, der er omhandlet i regionallov nr. 68/95, sammenfattes disse bestemmelser kort i det følgende.

a) Ifølge Fællesskabets gældende rammebestemmelser skal omstruktureringsstøtte opfylde alle de følgende almindelige betingelser: i) Omstruktureringsplanen skal inden for et rimeligt tidsrum og på baggrund af en realistisk vurdering af virksomhedens fremtidige driftsvilkår kunne gøre virksomheden sund og rentabel på længere sigt; ii) det er nødvendigt, at der træffes foranstaltninger for i videst muligt omfang at opveje skadelige virkninger på konkurrenterne; iii) støttens størrelse og intensitet skal være begrænset til det strengt nødvendige minimum for at gennemføre omstruktureringen, og den skal stå i forhold til de fordele, der forventes fra Fællesskabets synspunkt; iv) virksomheden skal gennemføre den omstruktureringsplan, Kommissionen har fået forelagt og har godkendt, fuldstændigt og opfylde alle de betingelser, der er stillet i Kommissionens beslutning; v) der skal føres tilsyn med omstruktureringsplanens gennemførelse, udvikling og resultater på basis af detaljerede årlige rapporter til Kommissionen.

b) Med hensyn til redningsstøtte står der i punkt 3.1 i Fællesskabets gældende rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, at for at kunne godkendes af Kommissionen skal redningsstøtte bestå af tilførsel af likviditet i form af lånegarantier eller lån til normal markedsrente; være begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at sikre virksomhedens fortsatte beståen (f.eks. lønudgifter og rutinemæssige leverancer); kun ydes i det tidsrum, der er nødvendigt for at få fastlagt de fornødne og gennemførlige saneringsforanstaltninger (normalt ikke over seks måneder); være begrundet med alvorlige sociale vanskeligheder og ikke have uacceptable virkninger for industrien og landbruget i andre medlemsstater. En yderligere betingelse er, at der principielt skal være tale om en engangsforanstaltning. En række redninger, der reelt udelukkende opretholder status quo, udsætter det uundgåelige og i den mellemliggende tid vælter de industrielle, landbrugsmæssige og sociale problemer over på mere effektive producenter og andre medlemsstater, er klart uacceptable.

c) I de bestemmelser, der anvendtes i Kommissionens praksis, før ovennævnte rammebestemmelser trådte i kraft, og som tog sigte på undersøgelsen af den støtte, der havde til formål at reducere de finansielle udgifter i forbindelse med lån til finansiering af allerede foretagne investeringer ([7]), står der, at »den samlede subventionsækvivalent for den støtte, der blev bevilget, da lånene blev optaget, og for den planlagte støtte ikke må overstige den sats, som Kommissionen normalt giver tilladelse til, når det gælder investeringsstøtte (i sektoren for primærproduktion og i sektoren for forarbejdning og markedsføring af de produkter, der er nævnt i bilag II — som nu er bilag I). Desuden skal de sektorspecifikke begrænsninger, som måtte være gældende, overholdes. Den pågældende støtte skal rette sig efter de justeringer af satsen for de nye lån, som foretages for at tage højde for rentesvingningerne — støttebeløbet skal være mindre end eller lig med ændringen af satsen for de nye lån — eller også skal støtten tildeles bedrifter, der kan garantere rentabiliteten, navnlig såfremt de finansielle udgifter i forbindelse med de eksisterende lån er så store, at bedrifterne risikerer at komme i en kritisk situation og måske endda at gå konkurs. Endelig skal virksomhedernes vanskeligheder være forårsaget af faktorer, som ikke har relation til selve virksomheden, og ikke af virksomhedsrelaterede faktorer«.

(46) Med § 1 i lov nr. 68/95 oprettes to garantifonde (den ene til industrivirksomheder og den anden til handelsvirksomheder), som tager sigte på at dække risiciene i forbindelse med den økonomiske omstrukturering, der er iværksat i medfør af andre bestemmelser, herunder den omstrukturering, som er udført inden for rammerne af § 44 i regionallov nr. 25/93.

§ 44 i lov nr. 25/93 omhandlede bevillingen af støtte i form af lavforrentede lån til indfrielse af gælden hos handelsvirksomheder inden for sektoren for citrusfrugter, frugt og grøntsager. I beslutning 97/106/EF af 17. juli 1996 om støtte i henhold til regionallov nr. 25/93 for regionen Sicilien ([8]) erklærede Kommissionen denne støtte for værende uforenelig med fællesmarkedet, da den ikke opfyldte de fastlagte krav for støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder.

([6]) Bestemmelserne var medtaget i Kommissionens arbejdsdokument af 6. marts 1989 om støtte med henblik på at reducere finansielle udgifter, som er ved at blive afdraget, i forbindelse med allerede foretagne investeringer og om de anvendte kriterier for den type støtte. Hvad angår den nyere praksis for deres anvendelse, se da Kommissionens endelige beslutning C 65/97 (om den støtteordning, Portugal har indført til gældssanering af virksomheder i sektoren for intensivt husdyrbrug og til fremme af svineproduktionen), der er under offentliggørelse, samt Kommissionens beslutning 1999/484/EF af 3. februar 1999 om den spanske regerings statsstøtte til virksomheden Hamsa (EFT L 193 af 26.7.1999, s. 1).

([7]) Se fodnote 6 med hensyn til disse bestemmelser.

([8]) EFT L 37 af 7.2.1997, s. 11.

I forbindelse med den procedure, der er indledt over § 1 i regionallov nr. 68/95, har de nationale myndigheder ikke fremsendt nogen oplysninger, som gør det muligt for Kommissionen at ændre sin oprindelige vurdering og at betragte den støtte, der er omhandlet i § 44 i regionallov nr. 25/93, som forenelig med bestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de andre bestemmelser for statsstøtte, der er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om. Det skal navnlig understreges, at de tilsendte oplysninger ikke indeholder nogen beviser for — og at de nationale myndigheder ikke har fremsendt nogen beviser for — at foranstaltningen er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de bestemmelser, som tidligere anvendtes i Kommissionens praksis for undersøgelsen af den støtte, der havde til formål at reducere de finansielle udgifter i forbindelse med lån til finansiering af allerede foretagne investeringer (se betragtning 45).

Eftersom Kommissionen i beslutning 97/106/EF erklærede, at den støtte i form af lavtforrentede lån til gældsindfrielse, der er omhandlet i § 44 i regionallov nr. 25/93, ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne for statsstøtte, og eftersom de oplysninger, som er blevet fremsendt i forbindelse med proceduren, ikke gør det muligt for Kommissionen at skifte mening og at fastslå, at de pågældende foranstaltninger er i overensstemmelse med bestemmelserne for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om, må Kommissionen betragte enhver yderligere støtte omhandlet i § 1 i regionallov nr. 68/95 og i form af garantier i forbindelse med samme slags gældsindfrielse (omhandlet i § 44 i regionallov nr. 25/93) som støtte, der ikke opfylder betingelserne i Fællesskabets bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering, beskrevet i betragtning 45 ovenfor, uden at det er nødvendigt at analysere de andre bestemmelser for statsstøtte i form af garantier ([9]).

Da de fremsendte oplysninger er utilstrækkelige til at fastslå, at støtten er i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de berørte sektorer, i henhold til artikel 7, stk. 6, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ([10]), må Kommissionen således vedtage en negativ beslutning om den støtte, der er omhandlet i § 1 i regionallov nr. 68/95, for så vidt som denne paragraf henviser til den støtte, som er omhandlet i § 44 i regionallov nr. 25/93.

(47) Med § 1 i lov nr. 68/95 oprettes to garantifonde (den ene til industrivirksomheder og den anden til handelsvirksomheder), som tager sigte på at dække risiciene i forbindelse med den økonomiske omstrukturering, der er iværksat i medfør af andre bestemmelser, herunder den omstrukturering, som er udført inden for rammerne af § 34 i regionallov nr. 15/93.

§ 34 i regionallov nr. 15/93 omhandler bevillingen af støtte i form af rentegodtgørelse til økonomisk omstrukturering af virksomheder inden for produktionssektoren. Foranstaltningen blev godkendt af Kommissionen i forbindelse med støtteforanstaltning N 730/95. Eftersom den støtte, der oprindeligt blev godkendt, var beregnet på produktionssektoren, lader der ikke til at være nogen grund til at antage, at støtten også er blevet anvendt på de sektorer, nærværende beslutning drejer sig om.

Da de nationale myndigheder ikke har svaret på de spørgsmål, Kommissionen stillede i sin beslutning om at indlede proceduren, og for så vidt som det ikke kan udelukkes, at støtten også gælder for de sektorer, nærværende beslutning drejer sig om, er det desuden nødvendigt, at Kommissionen vurderer støttens overensstemmelse med de bestemmelser, som gælder for de sektorer, nærværende beslutning drejer sig om.

I forbindelse med den procedure, der er indledt over for § 1 i regionallov nr. 68/95, har de nationale myndigheder ikke fremsendt nogen oplysninger, som gør det muligt for Kommissionen at betragte den støtte, der oprindeligt var taget højde for i § 34 regionallov nr. 15/93 i form af lavtforrentede lån til virksomheders økonomiske omstrukturering, som forenelig med bestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de andre bestemmelser for statsstøtte, der er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om. Det skal navnlig understreges, at de tilsendte oplysninger ikke indeholder nogen beviser for — og at de nationale myndigheder ikke har fremsendt nogen beviser for — at foranstaltningen er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de bestemmelser, som tidligere anvendtes i Kommissionens praksis for undersøgelsen af den støtte, der havde til formål at reducere de finansielle udgifter i forbindelse med lån til finansiering af allerede foretagne investeringer (se betragtning 45).

Eftersom de fremsendte oplysninger i forbindelse med den procedure, som er indledt over for § 1 i regionallov

([9]) Disse bestemmelser er nu medtaget i Kommissionens meddelelse om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte bevilget i form af garantier, vedtaget af Kommissionen den 24. november 1999 (endnu ikke offentliggjort), der har erstattet Kommissionens skrivelser til medlemsstaterne (SG(89) D/4328 af 5. april 1989 og SG(89) D/12772 af 12. oktober 1989).

([10]) EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

nr. 68/95, ikke gør det muligt for Kommissionen at fastslå, at de pågældende foranstaltninger er i overensstemmelse med bestemmelserne for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om, betragter Kommissionen enhver yderligere støtte omhandlet i § 1 i regionallov nr. 68/95 og i form af garantier i forbindelse med økonomisk omstrukturering (omhandlet i § 34 i regionallov nr. 25/93) som støtte, der ikke opfylder betingelserne i Fællesskabets bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering (se betragtning 45), uden at det er nødvendigt at analysere de andre bestemmelser for statsstøtte i form af garantier ([11]).

Da de fremsendte oplysninger er utilstrækkelige til at fastslå, at støtten er i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de berørte sektorer, i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning (EF) nr. 659/1999, må Kommissionen således vedtage en negativ beslutning om den støtte, der er omhandlet i § 1 i regionallov nr. 68/95, for så vidt som denne paragraf henviser til den støtte, som er omhandlet i § 34 i regionallov nr. 15/93.

Hvad angår den støtte, der er omhandlet i § 34 i regionallov nr. 15/93, og som Kommissionen har godkendt for produktionssektoren som støtteforanstaltning N 730/95, forbeholder Kommissionen sig retten til at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EF) nr. 659/1999, for at konstatere ethvert eventuelt misbrug af den støtte, Kommissionen har godkendt til produkter, der ikke er medtaget i traktatens bilag I, såfremt denne støtte uden tilladelse også skulle være blevet ydet til sektorerne for de produkter, som er omhandlet i bilag I.

(48) Med § 1 i lov nr. 68/95 oprettes to garantifonde (den ene til industrivirksomheder og den anden til handelsvirksomheder), som tager sigte på at dække risiciene i forbindelse med den økonomiske omstrukturering, der er iværksat i medfør af andre bestemmelser, herunder den omstrukturering, som er udført inden for rammerne af § 43 i regionallov nr. 25/93.

§ 43 i regionallov nr. 25/93 omhandler bevillingen af støtte til indfrielsen af handelsvirksomheders gæld. Denne støtte er blevet godkendt som *de minimis*-støtte i forbindelse med støtteforanstaltning N 472/94. De nationale myndigheder har med hensyn til denne foranstaltning fremsat nogle bemærkninger, hvor de henviser til de bemærkninger, der blev fremsat i forbindelse med § 3 i lov nr. 68/95 (se betragtning 34). De nationale myndigheder gjorde i deres bemærkninger opmærksom på, at mens Kommissionen vedtog en negativ beslutning om § 44 i samme regionallov nr. 25/93 (se betragtning 46), havde de nationale myndigheder med hensyn til § 43 i lov nr. 25/93 »noteret sig det »stiltiende samtykke«, som de mente med rette at kunne udlede af, at det ansvarlige direktorat, der uden tvivl var blevet underrettet af de andre tjenestegrene, sådan det normalt er tilfældet, efter nogle år (tre år) ikke havde gjort indsigelse mod nævnte § 43«.

Hvad disse bemærkninger angår, understreger Kommissionen for det første, at de nationale myndigheder ikke kunne konkludere, at der var tale om et »stiltiende samtykke« med hensyn til anvendelsen af *de minimis*-reglen inden for landbrugssektoren, da denne regel ikke gælder for landbrugssektoren. Det skal navnlig understreges, at landbrugssektoren og fiskerisektoren udtrykkeligt er undtaget fra anvendelsesområdet for Kommissionens meddelelse om *de minimis*-støtteordninger ([12]), som er gældende på nuværende tidspunkt, og at de også var udtrykkeligt undtaget fra anvendelsesområdet for den *de minimis*-regel, der oprindeligt var medtaget i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder ([13]).

For det andet gør Kommissionen på baggrund af de nationale myndigheders bemærkninger opmærksom på, at den er i tvivl om, hvorvidt den støtteordning, der er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93, ligeledes gælder for de sektorer, som nærværende beslutning drejer sig om.

For det tredje bemærker Kommissionen, at de nationale myndigheder i forbindelse med nævnte procedure ikke har fremsendt nogen oplysninger, som gør det muligt for Kommissionen at betragte den støtte, der oprindeligt var taget højde for i § 43 til dækningen af handelsvirksomheders gæld, som forenelig med bestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de andre bestemmelser for statsstøtte, der er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om. Det skal navnlig understreges, at de tilsendte oplysninger ikke indeholder nogen beviser for — og at de nationale myndigheder ikke har fremsendt nogen beviser for — at foranstaltningen er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de bestemmelser, som tidligere anvendtes i Kommissionens praksis for undersøgelsen af den støtte, der havde til formål at reducere de finansielle udgifter i forbindelse med lån til finansiering af allerede foretagne investeringer (se betragtning 45).

Eftersom de fremsendte oplysninger i forbindelse med den procedure, som er indledt over for § 1 i regionallov nr. 68/95, ikke gør det muligt for Kommissionen at fastslå, at foranstaltningerne i § 43 i regionallov nr. 25/93 er i overensstemmelse med bestemmelserne for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der

([11]) Se fodnote 9.

([12]) Se fodnote 4.

([13]) EFT C 213 af 19.8.1992, s. 2, punkt 3.2 og 1.6.

er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om, betragter Kommissionen enhver yderligere støtte omhandlet i § 1 i regionallov nr. 68/95 og i form af garantier i forbindelse med økonomisk omstrukturering (omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93 og gennemført inden for landbrugs- og fiskerisektoren i forbindelse med *de minimis*-reglen) som støtte, der ikke opfylder betingelserne i Fællesskabets bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering (se betragtning 45), uden at det er nødvendigt at analysere de andre bestemmelser for statsstøtte i form af garantier ([14]).

Da de fremsendte oplysninger er utilstrækkelige til at fastslå, at støtten er i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de berørte sektorer, i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning (EF) nr. 659/1999, må Kommissionen således vedtage en negativ beslutning om den støtte, der er omhandlet i § 1 i regionallov nr. 68/95, for så vidt som denne paragraf henviser til den støtte, som er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93.

Hvad angår den støtte, der er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93, og som Kommissionen har godkendt som *de minimis*-støtteforanstaltning N 472/94, forbeholder Kommissionen sig retten til at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EF) nr. 659/1999 for at konstatere ethvert eventuelt misbrug af den støtte, Kommissionen har godkendt til produkter, der ikke er medtaget i traktatens bilag I, såfremt denne støtte uden tilladelse også skulle være blevet ydet til sektorerne for de produkter, som er omhandlet i bilag I.

(49) § 3 i regionallov nr. 68/95 ændrer gyldighedsbetingelserne for støtten i den ordning, der indføres med § 43 i regionallov nr. 25/93 med henblik på indfrielsen af handelsvirksomheders gæld, og som er blevet godkendt som *de minimis*-støtte i forbindelse med støtteforanstaltning N 472/94 (se betragtning 48). Kommissionen bemærker, at der i § 3, stk. 4, i lov nr. 68/95 tages højde for, at den støtte, som er omtalt i samme paragraf, bevilges til virksomhederne inden for de grænser, der er fastsat for *de minimis*-støtte, hvis bestemmelser ikke er gældende for de sektorer, som nærværende beslutning drejer sig om. Kommissionen skal dog også tage højde for en række aspekter, navnlig: a) den tvivl, der allerede blev givet udtryk for, da proceduren blev indledt; b) ovennævnte bemærkninger fra de nationale myndigheder (se betragtning 34 og 48) om § 43 i regionallov nr. 35/93; c) den kendsgerning, at ordlyden af § 3 i regionallov nr. 68/95, der henviser til § 43 i lov nr. 25/93, på baggrund af disse bemærkninger også kunne gælde for de sektorer, som nærværende beslutning drejer sig om; d) den kendsgerning at § 43 i lov nr. 25/93 vedrører støtte til indfrielse af handelsvirksomheders gæld, og at denne støtte er blevet godkendt inden for rammerne af *de minimis*-reglen; e) og endelig den kendsgerning, at de nationale myndigheder ikke har fremsendt nogen oplysninger, der gør det muligt for Kommissionen at vurdere i den forbindelse, hvorvidt støtten er i overensstemmelse med statsstøttebestemmelserne for landbrugs- og fiskerisektoren (og særligt med bestemmelserne om redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder). Af samme grunde som nævnt ovenfor, og som der her skal henvises fuldstændigt til (se betragtning 48), idet de fremsendte oplysninger er utilstrækkelige til at konstatere, om den pågældende støtte er i overensstemmelse med bestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (se betragtning 45) eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de berørte sektorer, i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning (EF) nr. 659/1999, må Kommissionen således vedtage en negativ beslutning om den støtte, der er omhandlet i § 3 i regionallov nr. 68/95, for så vidt som denne bestemmelse henviser til den støtte, som er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93, og kan gælde for de sektorer, nærværende beslutning drejer sig om.

Hvad angår den støtte, der er omhandlet i § 43 i regionallov nr. 25/93, og som Kommissionen har godkendt som de minimis-støtteforanstaltning nr. N 472/94, forbeholder Kommissionen sig retten til at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning nr. 659/1999, for at konstatere ethvert eventuelt misbrug af den støtte, Kommissionen har godkendt til produkter, der ikke er medtaget i traktatens bilag I, såfremt denne støtte uden tilladelse også skulle være blevet ydet til sektorerne for de produkter, som er omhandlet i bilag I.

(50) § 5 i regionallov nr. 68/95 omhandler støtte i form at tilskud til de renter, der skal betales til kreditinstitutterne, med henblik på at indfri håndværksvirksomheders gæld. Denne støtte blev godkendt som *de minimis*-støtte inden for rammerne af støtteforanstaltning N 750/A/95. De italienske myndigheder har ikke fremsat nogen bemærkninger i forbindelse med proceduren. Eftersom den støtte, der oprindeligt blev godkendt, vedrørte sektoren for håndværksvirksomheder, lader der ikke til at være grund til at antage, at denne støtte også kan anvendes på de sektorer, som nærværende beslutning drejer sig om. Da de nationale myndigheder på trods af forespørgslerne ikke har fremsendt nogen oplysninger, og for så vidt som det ikke kan udelukkes, at denne støtte også kan gælde for de sektorer, nærværende beslutning drejer sig om, og som *de minimis*-reglen ikke gælder for, er det dog nødvendigt, at Kommissionen vurderer støttens overensstemmelse med bestemmelserne for disse sektorer.

I forbindelse med den omtalte procedure har de nationale myndigheder ikke fremsendt nogen oplysninger, som gør det muligt for Kommissionen at betragte den støtte, der

([14]) Se fodnote 9.

er omhandlet i § 5 i regionallov nr. 68/95 i form af lavtforrentede lån optaget til dækning af virksomheders gæld, som forenelig med bestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de andre bestemmelser for statsstøtte, der er gældende for de sektorer, som denne beslutning drejer sig om. Det skal navnlig understreges, at de tilsendte oplysninger ikke indeholder nogen beviser for — og at de nationale myndigheder ikke har fremsendt nogen beviser for — at foranstaltningen er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med de bestemmelser, som tidligere anvendtes i Kommissionens praksis for undersøgelsen af den støtte, der havde til formål at reducere de finansielle udgifter i forbindelse med lån til finansiering af allerede foretagne investeringer (se betragtning 45).

Da de fremsendte oplysninger er utilstrækkelige til at fastslå, at den støtte, der er omhandlet i § 5 i regionallov nr. 68/95 (i form af af lavtforrentede lån optaget til dækning af virksomheders gæld), er i overensstemmelse med bestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder eller med en hvilken som helst anden bestemmelse for statsstøtte, der er gældende for de berørte sektorer, i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning (EF) nr. 659/1999, må Kommissionen således vedtage en negativ beslutning om den støtte, der er omhandlet i § 5 i regionallov nr. 68/95, for så vidt som denne støtte kan gælde for de sektorer, nærværende beslutning drejer sig om.

(51) § 6 i regionallov nr. 68/95 omhandler bevillingen af støtte i form af rentestøtte til lån med en løbetid på højst et år, som ydes til erhvervsdrivende på Sicilien, der har en omsætning, hvor salget af citrusfrugter samt frugt og grøntsager uden for regionalområdet udgør mindst 70 %. De italienske myndigheder hævder i deres bemærkninger, at denne foranstaltning er en refinansiering af en foranstaltning, der allerede er blevet godkendt af Kommissionen (§ 48 i lov nr. 32/91), og at der er tale om et subsidieret kortfristet lån, som skal undersøges ud fra de kriterier, der gjaldt for denne type støtte, før Kommissionens meddelelse vedrørende statsstøtte til subsidierede landbrugslån (»driftslån«) ([15]) trådte i kraft. De italienske myndigheders argumenter kan ikke godtages af de grunde, der er nævnt i det følgende.

(52) Med hensyn til argumentet om, at støtten skulle være en »refinansiering af § 48 i lov nr. 32/91«, og at Kommissionens godkendelse af en efterfølgende refinansiering af denne bestemmelse så afgjort skulle have haft »indflydelse på den regionale lovgivningsmyndighed i 1995« og have »fremkaldt nogle legitime forventninger hos rettighedshaverne«, gør Kommisonen opmærksom på nedennævnte punkter, som dens tjenestegrene allerede understregede i deres telex af 10. november 1998:

a) Den oprindelige godkendelse af § 48 i lov nr. 32/91 (støtteforanstaltning N 377/91) som »subsidieret kortfristet lån« vedrørte udelukkende finansieringen af foranstaltningen i treårsperioden 1991-1993, uden henvisninger til de særlige »produktionsår«, hvor foranstaltningen skulle anvendes (idet der var taget højde for en undtagelse fra visse betingelser, blev der i foranstaltningen rent »tilfældigt« henvist til produktionsåret 1990/91). Selvom Kommissionens praksis for den type støtte endnu ikke var kodificeret i en skriftlig tekst (kriterierne for støtte i form af subsidierede kortfristede lån er beskrevet i betragtning 54), kunne foranstaltningens godkendelse som »subsidieret kortfirstet lån« udelukkende baseres på konstateringen af, at der reelt var tale om et »subsidieret kortfristet lån«, som blev bevilget for at muliggøre en normal drift hos en landmand, der er nødt til at forudbetale driftsudgifterne i forbindelse med landbrugets produktionscyklus, mens vedkommende venter på de tilsvarende indtægter fra samme produktionscyklus. Da Kommissionen vedtog denne foranstaltning, pointerede den desuden, at »med hensyn til støtte i form af lavtforrentede driftslån gør Kommissionen ikke indsigelse mod bevillingen af disse lån, men den forbeholder sig retten til at ændre holdning på et senere tidspunkt i medfør af traktatens artikel 93, stk. 1«.

b) Med den efterfølgende godkendelse af »refinansieringen« af § 48 i lov nr. 32/91 blev der udtrykkeligt henvist til finansieringen i regnskabsårene 1995 og 1996 af foranstaltningen bestående i et »subsidieret kortfristet lån« for produktionsåret 1992/93. Eftersom perioden 1992/93 var omfattet af den oprindelige tidsramme for § 48, som der henvistes til, mente Kommissionen, at de nye foranstaltninger udgjorde en refinansiering af nogle allerede godkendte foranstaltninger (støtte C 61/96, ex N 408/B/96). Paragrafferne om refinansiering var navnlig følgende: i) § 7 i lov nr. 81/95 (C 61/96, ex N 408/B/96), der henviste til formålene med § 48 i lov nr. 32/91 og godkendte finansieringen i regnskabsåret 1995 af produktionsåret 1992/93 (2 000 mio. ITL); samt ii) § 20 i lov nr. 33/96 (C 61/96, ex N 408/B/96), som henviste til formålene med § 48 i lov nr. 32/91 og til § 7 i lov nr. 81/95, og som godkendte finansieringen i regnskabsåret 1996 af produktionsåret 1992/93 (2 000 mio. ITL).

c) I den skrivelse, hvormed Kommissionen godkendte ovennævnte refinansiering af § 48 i lov nr. 32/91 for produktionsåret 1992/93 (støtte C 61/96, ex N 408/B/96), gjorde Kommissionen de nationale myndigheder opmærksom på, at godkendelsen af refinansieringen ikke havde indflydelse på undersøgelsen af den nye foranstaltning, som var anmeldt og undersøgt inden for rammerne af støtteforanstaltning N

([15]) EFT C 44 af 16.2.1996, s. 2.

750/B/95 (§ 6 i lov nr. 68/95), der udgjorde en ny støtteordning (SG(97) D/455 af 23. januar 1997), og Kommissionen meddelte i den henseende de nationale myndigheder, at lov nr. 68/95 ville blive undersøgt i forbindelse med de nye bestemmelser, der var gældende for støtte til driftslån efter den 31. december 1996.

d) § 6 i omtalte lov nr. 68/95 nævner ikke § 48 i lov nr. 32/91, men gengiver stort set denne paragrafs indhold, da den godkender finansieringen i treårsperioden 1995-1997 af produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96. I modsætning til § 48 i lov nr. 32/91, der tilsyneladende omhandlede bestemmelser for fremtiden, og i modsætning til § 7 i lov nr. 81/95 samt § 20 i lov nr. 33/96, der (selvom de omhandlede bestemmelser for et tidligere produktionsår) fastlagde dette produktionsår til året 1992/93, som allerede var medtaget i godkendelsen af den oprindelige § 48 i lov nr. 32/91, omhandler § 6 i lov nr. 68/95 dog tydeligt støtte, som kun gælder for tidligere produktionsår (1993/94, 1994/95 og 1995/96). Disse produktionsår falder desuden ikke ind under den oprindelige godkendelse af § 48 i lov nr. 32/91, der drejede sig om finansieringen af treårsperioden 1991-1993. Planlægningen af støtte i form af subsidierede kortfristede lån til allerede overståede høstår (se betragtning 54) er ikke i overensstemmelse med den tankegang, som ligger bag bestemmelserne om støtte til subsidierede kortfristede landbrugslån, der undtagelsesvis betragtes som støtte, der kan bidrage til landbrugssektorens udvikling, og som er en undtagelse fra forbudet i traktatens artikel 87. Det skal ligeledes understreges, at Kommissionens tjenestegrene inden for tomånedersfristen efter anmeldelsen af regionallov nr. 68/95 (som blev undersøgt i forbindelse med støtteforanstaltning N 750/B/95) havde gjort de italienske myndigheder opmærksom på følgende: a) Støtten for produktionsårene 1993/94 og 1994/95 lod til at være driftsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, og de opfordrede de italienske myndigheder til at ophæve disse foranstaltninger, medmindre de kunne bevise, at støtten var i overensstemmelse med de kriterier, som på daværende tidspunkt var gældende for omstrukturering af kriseramte virksomheder (se betragtning 45); b) støtten for produktionsåret 1995/96 skulle opfylde kriterierne i det nye udkast til meddelelse, der var vedlagt i kopi; c) det lod under alle omstændigheder til, at den i § 6 omhandlede støtte udgør en eksportstøtte, som er uforenelig med fællesmarkedet, da den er beregnet på virksomheder med en omsætning, hvor salget af citrusfrugter samt frugt og grøntsager uden for regionalområdet udgør mindst 70 %, og de opfordrede de nationale myndigheder til at ophæve eller ændre foranstaltningen, eller til at give en passende forklaring på, hvorfor de ikke ønskede at efterkomme denne anmodning. Sådanne forklaringer er dog aldrig blevet givet (se punkt 1-3 i skrivelse af 2. oktober 1995/VI/036342). I beslutningen om at indlede proceduren havde Kommissionen desuden udtrykkeligt givet udtryk for at være i tvivl om, hvorvidt den pågældende støtte i virkeligheden var eksportstøtte.

Det fremgår af ovenstående, at § 6 i lov nr. 68/95, der begrænser sig til en ren gengivelse af indholdet i § 48 i lov nr. 32/91 uden at henvise til denne, ikke kan betragtes som en refinansiering i egentlig forstand af § 48 i lov nr. 32/91.

(53) Det er således nødvendigt at fastslå, om den støtte, som er omhandlet i § 6 i lov nr. 68/95, kan betragtes som et »subsidieret kortfristet lån«, der er i overensstemmelse med Kommissionens praksis, sådan som de italienske myndigheder hævder.

Ifølge de bestemmelser, der var gældende for subsidierede kortfristede landbrugslån på anmeldelsestidspunktet, var det forbudt at yde lånet til et enkelt produkt eller en enkelt handling, og lånets løbetid var begrænset til 12 måneder.

Ved skrivelse af 23. januar 1997 (SG(97) D/455), hvormed der for sidste gang blev givet tilladelse til refinansieringen af § 48 i lov nr. 32/91 for produktionsåret 1992/93 (støtte C 61/96, ex N 408/B/96), gjorde Kommissionen de italienske myndigheder opmærksom på, at godkendelsen af refinansieringen ikke havde indflydelse på undersøgelsen af den nye foranstaltning, som var anmeldt og undersøgt inden for rammerne af støtteforanstaltning N 750/B/95 (det vil sige § 6 i lov nr. 68/95), der udgjorde en ny støtteordning (SG(97) D/455 af 23. januar 1997), og Kommissione meddelte dem, at lov nr. 68/95 ville blive undersøgt i lyset af de nye bestemmelser for støtte til driftslån, som trådte i kraft efter den 31. december 1996 (Kommissionens meddelelse vedrørende statsstøtte til subsidierede landbrugslån).

Efter en foreløbig udsættelse af gennemførelsen af de nye bestemmelser informerede Kommissionen dog ved skrivelse af 19. december 1997 (SG(97) D/10801) medlemsstaterne om, at Kommissionen meddelelse vedrørende statsstøtte til subsidierede landbrugslån ville være gyldig fra 30. juni 1998, sådan som den blev fortolket i nævnte skrivelse fra Kommissionen af 19. december 1997 (SG(97) D/10801), og at proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2 (tidligere artikel 93, stk. 2), ville blive indledt over for støtte, der »trådte i kraft eller var gældende«

efter 30. juni 1998, og som ikke lod til at være i overensstemmelse med de nye bestemmelser.

I betragtning af, at den pågældende støtte, som blev indført med § 6 i regionallov nr. 68/95, skulle gælde for produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96, og at den efterfølgende meddelelse fra Kommissionen vedrørende statsstøtte til subsidierede landbrugslån skulle gælde for »støtte, der trådte i kraft eller var gældende« efter 30. juni 1998, lader det til, at den støtte til subsidierede kortfristede lån, der blev bevilget for produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96, stadig kan undersøges på baggrund af de kriterier for subsidierede kortfristede lån, der var gældende før 30. juni 1998. Den nye meddelelse gælder fra denne dato.

(54) De kriterier, det drejer sig om, er følgende: Lånet skal være »sæsonbetonet« og beregnet på dækningen af almindelige udgifter (køb af råvarer, betaling af arbejdskraft osv.), det må ikke være forbundet med et enkelt produkt eller en enkelt handling, og dets løbetid må ikke overstige 12 måneder. Det skal i den forbindelse understreges, at de nye bestemmelser for denne type støtte, som er medtaget i Kommissionens meddelelse vedrørende statsstøtte til subsidierede landbrugslån, indeholder de samme kriterier samt andre og strengere krav, *hvis overholdelse de nationale myndigheder ikke givet nogen oplysninger om i deres bemærkninger*.

I det foreliggende tilfælde lader det af følgende grunde ikke til, at ovennævnte kriterier, som på daværende tidspunkt var gældende for driftslån, er overholdt:

a) For det første vedrører § 6 i lov nr. 68/95 udelukkende handelsvirksomheder på Sicilien, der har en omsætning, hvor salget af citrusfrugter samt frugt og grøntsager uden for regionalområdet udgør mindst 70 %. Det lader således til, at støtten udelukkende ydes til fordel for to særlige produktkategorier, og at den hovedsageligt er forbundet med en enkelt handling (nemlig eksporten fra Sicilien).

b) For det andet kan det i betragtning af indholdet i de nationale myndigheders bemærkninger (se betragtning 31 og 32) ikke udelukkes, at de pågældende lån har en løbetid på over 12 måneder (det fremgår af de nationale myndigheders bemærkninger, at »… disse bestemmelser [fra Kommissionen] desuden ikke fastsætter nogen grænser for intensiteten, og de giver mulighed for en årlig fornyelse af det lavtforrentede lån … Den mulighed for en årlig fornyelse af disse lån, som førnævnte fællesskabsbestemmelser giver, skulle i øvrigt, såfremt det er nødvendigt, mindske den planlagte varighed i regionallovgivningen, når det gælder lånets afdragsperiode på 36 måneder … Afdragsperiodens varighed skal understreges, da lånet bliver mindre allerede en måned efter, at det blev bevilget, hvorved dets gennemsnitsløbetid uden tvivl bliver meget mindre end 36 måneder«).

c) Selvom man for det tredje antager, at det lavtforrentede lån ikke bevilges for et enkelt produkt (men for to produktkategorier) eller ikke er forbundet med en enkelt handling (men hovedsagelig med én slags handling, nemlig eksport), og at lånets løbetid ikke overstiger 12 måneder (hvilket ikke er sikkert), har de nationale myndigheder slået fast, at »landmændene ikke har modtaget — og ikke har kunnet modtage — en støtte, der skulle have været tildelt købere (handelsdrivende), som, da de købte varerne, ikke havde nogen realistisk mulighed for at regne med en støtte, der først ville blive indført med en efterfølgende lov«, og at »regionallov nr. 68/95 blev godkendt, da de to første produktionsår, som er omhandlet heri (1993/94 og 1994/95), allerede var afsluttet, og produktionsåret 1995/96 var i gang«, og det lader derfor ikke til, at støtten er i overensstemmelse med tankegangen bag det kriterium om lånets »sæsonbetonede« karakter, der tager sigte på at gøre det muligt for landmanden at forudbetale udgifterne i forbindelse med landbrugets produktionscyklus, inden vedkommende får indtægterne fra salget af produktionen fra samme cyklus.

Dette bekræftes også af følgende udtalelser fra de italienske myndigheder: »… Der er i det foreliggende tilfælde ikke tale om lån til virksomhedernes kortsigtede behov, men derimod om en indfrielse af gæld stammende fra kortfristede banklån med meget høje renter, der som allerede nævnt har ændret ø-virksomhedernes konkurrencebetingelser i forhold til betingelserne for resten af Italien, for ikke at tale om betingelserne for de andre lande i Det Europæiske Fællesskab. (…) Virksomhederne ville ikke have den nuværende gældsætning, hvis de havde kunnet optage kortfristede lån til en rentesats svarende til satsen for de lavtforrentede lån, som stort set er den samme som den gennemsnitssats, der anvendes uden for ø-området« (se betragtning 32).

Det faktum, at de pågældende lavtforrentede lån ikke opfylder den vigtigste betingelse for, at de kan betegnes som subsidierede kortfristede lån ifølge Kommissionens praksis, synes også at blive bekræftet af de italienske myndigheders udtalelse om, at »det fremgår (…) af bestemmelsens indhold, at henvisningen til omsætningen skyldtes den regionale lovgivningsmyndigheds ønske om at identificere en handelssektor, der på grund af omsætningens størrelse i højere grad end andre havde en konkret risiko for et drastisk fald i beskæftigelsen. Dette er årsagen til ordlyden i den pågældende paragrafs stk. 4«

om tilbagekaldelsen af det bevilgede lavtforrentede lån og tilbagebetalingen af den tildelte støtte plus de lovbestemte renter, såfremt støttemodtagerne ikke overholder deres pligt til at bevare beskæftigelsesniveauet.

Det fremgår af ovenstående, at den støtte, der er omtalt i § 6 i lov nr. 68/95, som snarere fastlægger nogle bestemmelser for de tidligere år end for de kommende år, udelukkende vedrører to specifikke produktkategorier, hovedsageligt er forbundet med en enkelt handling (eksport fra regionen), lader til at have en løbetid på over 12 måneder, tilsyneladende ikke er i overensstemmelse med det princip, der ligger til grund for denne type støtte, og derfor ikke kan betragtes som subsidierede kortfristede lån, som opfylder de af Kommissionen anvendte bestemmelser for denne type støtte, såvel før som efter datoen for ikrafttrædelsen af Kommissionens meddelelse vedrørende statsstøtte til subsidierede landbrugslån.

(55) De italienske myndigheder bestred i deres bemærkninger, at den pågældende støtte kunne betegnes som »eksportstøtte«, idet de navnlig understregede, at man ved »salg uden for regionalområdet« ikke nødvendigvis og udelukkende forstår eksporten af produkter til andre lande end Italien. Kommissionen noterer sig, at salg uden for regionalområdet ikke nødvendigvis og udelukkende betyder, at der eksporteres til andre lande end Italien, og i forbindelse med nærværende beslutning vil undersøgelsen af støtten således ikke ske særligt efter denne betegnelse. Da støttens beregningsmetode tilsyneladende svarer til beregningsmetoden for eksportstøtte (se betragtning 23), hvilket Kommissionen gjorde opmærksom på i beslutningen om at indlede proceduren, og da de nationale myndigheder baserede deres bemærkninger på en bogstavelig fortolkning af § 6 i lov nr. 68/95 uden at fremsende nogen dokumenter, f.eks. som bevis for oplysningerne om regionalområdets eksport til såvel Italien som andre lande, kan Kommissionen dog ikke udelukke, at støtten reelt også udgør en eksportstøtte.

(56) De nationale myndigheder nævnte i deres bemærkninger ikke muligheden for, at den støtte, der er omhandlet i § 6 i lov nr. 68/95, kan opfylde betingelserne for støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder. Redningsstøtte skal i henhold til Fællesskabets rammebestemmelser ([16]) på dette område opfylde følgende betingelser: Den skal bestå af tilførsel af likviditet i form af lånegarantier eller lån til normal markedsrente; være begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at sikre virksomhedens fortsatte bestående (f.eks. lønudgifter og rutinemæssige leverancer); kun ydes i det tidsrum, der er nødvendigt for at få fastlagt de fornødne og gennemførlige saneringsforanstaltning (normalt ikke over seks måneder); være begrundet med alvorlige sociale vanskeligheder og ikke have uacceptable virkninger for industrien og landbruget i andre medlemsstater. En yderligere betingelse er, at der principielt skal være tale om en engangsforanstaltning. Omstruktureringsstøtten skal ifølge samme rammebestemmelser opfylde følgende almindelige betingelser: a) Den skal inden for et rimeligt tidsrum og på baggrund af en realistisk vurdering af virksomhedens fremtidige driftsvilkår kunne gøre virksomheden sund og rentabel på længere sigt; b) det er nødvendigt, at der træffes foranstaltninger for i videst muligt omfang at opveje skadelige virkninger på konkurrenterne; c) støttens størrelse og intensitet skal være begrænset til det strengt nødvendige minimum for at gennemføre omstruktureringen, og den skal stå i forhold til de fordele, der forventes fra Fællesskabets synspunkt; d) virksomheden skal gennemføre den omstruktureringsplan, Kommissionen har fået forelagt og har godkendt, fuldstændigt og opfylde alle de betingelser, der er stillet i Kommissionens beslutning; e) der skal føres tilsyn med omstruktureringsplanens gennemførelse, udvikling og resultater på basis af detaljerede årlige rapporter til Kommissionen. De nationale myndigheder har ikke fremsendt nogen beviser for den pågældende foranstaltnings overensstemmelse med ovennævnte kriterier, og de oplysninger, som de italienske myndigheder har fremsendt, indeholder heller ikke nogen dokumentation herfor.

(57) De nationale myndigheder nævnte i deres bemærkninger ikke muligheden for, at den støtte, der er omhandlet i § 6 i lov nr. 68/95, kan opfylde betingelserne i de bestemmelser, Kommissionen tidligere anvendte i sin praksis for undersøgelsen af støtte, der tager sigte på at mindske de finansielle udgifter for lån, som er optaget for at finansiere nogle allerede foretagne investeringer. Der er ikke blevet fremsendt nogen beviser for foranstaltningernes overensstemmelse med de i betragtning 45 beskrevne betingelser, og sådanne beviser er heller ikke indeholdt i de oplysninger, de nationale myndigheder har fremsendt.

(58) Der er i de italienske myndigheders bemærkninger en svag hentydning til, at der eksisterer en forbindelse mellem foranstaltningen og beskæftigelsesniveauets bevarelse, uden at der dog gives nogen dokumentation for, at støtten er i overensstemmelse med tankegangen og ordlyden i rammebestemmelserne for beskæftigelsesstøtte ([17]). Ifølge de nationale myndigheder (se betragtning 37) fremgår det klart »af bestemmelsens indhold, at henvisningen til omsætningen skyldtes den regionale lovgivningsmyndigheds ønske om at identificere en handelssektor, der på grund af omsætningens størrelse i højere grad end andre havde en konkret risiko for et drastisk fald i beskæftigelsen. Dette er årsagen til ordlyden i § 4, stk. 4, i lov nr. 69/95« (om tilbagekaldelsen af støtten og om tilbagebetalingen af den tildelte støtte, såfremt støttemodtagerne ikke overholder deres pligt til at bevare beskæftigelsesniveauet uændret).

([16]) Se fodnote 5.

([17]) EFT C 334 af 12.12.1995, s. 4.

Det skal bemærkes, at selvom der i § 6, stk. 4, i regionallov nr. 69/95 tages højde for en tilbagekaldelse og tilbagebetaling af støtten, såfremt støttemodtagerne ikke overholder pligten til at bevare beskæftigelsesniveauet, lader det ikke til, at den i § 6 omhandlede støtte er i overenstemmelse med hverken tankegangen eller ordlyden i rammebestemmelserne for beskæftigelsesstøtte, nærmere betegnet med punkt 16 og 22 i disse rammebestemmelser (vedrørende støtte til bevarelse af beskæftigelsen). Det skal navnlig understreges, at: a) støtten er ikke specifikt anført eller planlagt som støtte, der skal bevare beskæftigelsen; b) dens beløb er uafhængigt af antallet af arbejdstagere; og c) dens form har ingen forbindelse med arbejdsomkostningerne. Selvom den støtte, som er omhandlet i § 6 i regionallov nr. 68/95, indirekte kan bidrage til at bevare beskæftigelsen, sådan som det også er tilfældet med mange andre former for støtte, kan den således ikke betegnes som beskæftigelsesstøtte i medfør af Fællesskabets rammebestemmelser på dette område.

(59) Det lader derfor til, at den i § 6 omhandlede støtte, der tydeligvis ikke er investeringsstøtte, hverken opfylder betingelserne for subsidierede kortfristede lån, betingelserne for redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, betingelserne for beskæftigelsesstøtte eller nogen af undtagelsesbetingelserne i andre retsgrundlag, men i stedet udgør en ren driftsstøtte, som bevilges med henblik på indfrielsen af tidligere lån, og hvis virkning ophører, når støtteudbetalingen ophører.

(60) Inden for landbrugs- og fiskerisektoren, det vil sige med hensyn til fremstilling, forarbejdning og markedsføring af de produkter, som er nævnt i bilag I, har det i mange år været Kommissionens faste praksis at forbyde bevillingen af driftsstøtte i alle områder, også de områder, der er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a). Denne støtte griber på grund af sin karakter ind i de fælles markedsordningsmekanismer, som går forud for de i traktaten fastlagte konkurrencebestemmelser ([18]). Denne praksis er blevet bekræftet flere gange ([19]).

(61) Da de italienske myndigheders bemærkninger bekræfter, at formålet med den pågældende foranstaltning er at indfri støttemodtagernes gæld, og at der ikke finder nogen modydelse sted fra støttemodtagernes side, der kunne betragtes som befordrende for udviklingen af visse økonomiske aktiviteter eller visse områder, må Kommissionen således konkludere, idet der tages hensyn til principperne i retspraksis fra afgørelser ([20]), at foranstaltningen ikke falder ind under nogen af de undtagelser, som er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) og c).

(62) § 7 i regionallov nr. 68/95 giver IRCAC tilladelse til i henhold til regionallov nr. 37/78 at yde lavtforrentede driftslån til kooperativer ejet af unge mennesker, som har behov for finansiering, og hvis gæld er forfalden. I regionallov nr. 37/78 (som er blevet ophævet i mellemtiden) var der taget højde for en støtteordning til fordel for unge iværksættere, hvormed der blev bevilget: a) støtte i form af tilskud og lavtforrentede lån til investeringer samt b) støtte i form af lavtforrentede lån til virksomhedsdriften i den første treårsperiode efter, at investeringerne blev foretaget og godkendt. På grund af forsinkelser i investeringernes foretagelse kunne et vist antal kooperativer (25 ifølge de disponible oplysninger) ikke starte produktionen, før den afdragsfri periode (på tre år) for indfrielsen af de optagne lån udløb, og de var derfor ikke i stand til at indfri lånene. De var således afskåret fra at få et driftslån. § 7 i regionallov nr. 68/95 giver grundlæggende mulighed for at bevilge en af støtteforanstaltningerne i lov nr. 37/78 til virksomheder, der ifølge denne lov ikke opfyldte de nødvendige betingelser for at kunne modtage denne støtte. Denne paragraf gør det navnlig muligt for ovennævnte virksomheder at få adgang til de driftslån, der indføres med lov nr. 37/78, på betingelse af, at beløbet på det lån, der ydes i henhold til nævnte lov, mindst er lige så stort som gældsbeløbet (til finansieringen af investeringerne). IRCAC modregner således den ikke indfriede gæld med de nye lån (det vil sige, at en del af den nye finansiering i virkeligheden tjener til at indfri en del af det lån, der blev optaget for at kunne foretage investeringer).

(63) I sin beslutning om at indlede proceduren gjorde Kommissionen opmærksom på, at støtten skulle undersøges i lyset af Kommissionens kriterier for undersøgelsen af støtte, der tager sigte på at mindske de finansielle udgifter for lån, som er optaget for at finansiere nogle allerede foretagne investeringer (disse kriterier er gældende for landbrugsbedrifter og virksomheder inden for fiskerisektoren). Kriterierne er som følger: a) Den samlede subventionsækvivalent for den støtte, der blev bevilget, da lånene blev optaget, og for den omtalte støtte må ikke overstige den sats, som Kommissionen normalt giver tilladelse til, når det gælder investeringsstøtte (i sektoren for produktion, forarbejdning og markedsføring af de produkter, der er nævnt i bilag I, tidligere bilag II); b) de sektorspecifikke begrænsninger, som måtte være gældende, skal overholdes; c) støtten skal rette sig efter de justeringer af rentesatserne for de nye lån, som foretages for at

([18]) Domstolens dom i sag 177/78, Pigs and Bacon, Kommissionen mod McCarren, Sml. 1979, s. 2161.

([19]) 20. beretning om konkurrencepolitikken, 1990, afsnit 337 og 347; 21. beretning om konkurrencepolitikken, 1991, afsnit 316 og 317; 22. beretning om konkurrencepolitikken, 1992, afsnit 503 og 504; 23. beretning om konkurrencepolitikken, 1993, afsnit 547 og 548; 25. beretning om konkurrencepolitikken, 1995, s. 238-240; 26. beretning om konkurrencepolitikken, 1996, s. 251-255.

([20]) Navnlig afgørelse fra Retten i Første Instans af 8. juni 1995 i sag T-459/93, Siemens mod Kommissionen, Sml. 1995 II, s. 1675, og den heri omtalte retspraksis.

tage højde for rentesvingningerne (støttebeløbet skal være mindre end eller lig med ændringen af satsen for de nye lån), eller også skal støtten tildeles landbrugsbedrifter, der kan garantere rentabiliteten, navnlig såfremt de finansielle udgifter i forbindelse med de eksisterende lån er så store, at bedrifterne risikerer at komme i en kritisk situation eller endda at gå konkurs; d) virksomhedernes vanskeligheder skal være forårsaget af faktorer, som ikke har relation til selve virksomheden, og ikke af virksomhedsrelaterede faktorer.

(64) De italienske myndigheders bemærkninger gør det ikke muligt for Kommissionen at konstatere, om ovennævnte kriterier er blevet overholdt, og at drage nogen konklusioner med hensyn til støttens forenelighed med fællesmarkedet i lyset af disse kriterier. De italienske myndigheder har ikke fremsendt nogen oplysninger, der gør det muligt at kontrollere overholdelsen af de kriterier, som er nævnt i punkt 63, litra a) og b). Hvad angår det i litra c) nævnte kriterium, har de italienske myndigheder ganske vist forsikret, at støtten kun ville blive udbetalt til kooperativer, herunder landbrugskooperativer, der kan garantere rentabiliteten, men de har hverken præciseret det grundlag, de ville vurdere sådanne virksomheders eventuelle rentabilitetsgarantier ud fra, eller hvilken type garantier, der skulle gives. Desuden lader det heller ikke til, at det i litra d) omtalte kriterium er blevet overholdt, da man på den ene side ikke kan udelukke, at de pågældende virksomheders vanskeligheder er forårsaget af virksomhedsrelaterede faktorer (»da disse virksomheder fortrinsvis udgøres af unge arbejdsløse«), og da det på den anden side uden yderligere præciseringer heller ikke er sikkert, at ikke virksomhedsrelaterede faktorer, som dem, de nationale myndigheder har angivet (»ændringerne af regionallov nr. 38/78 samt nødvendigheden af at tilpasse anlæggene til den nye lovgivning for sektoren (…) har medført, at gennemførelsen af projekterne tager betydeligt længere tid«), kan bevirke nogle vanskeligheder, der er så store, at det er nødvendigt med denne type støtte, og at det er nødvendigt at give virksomhederne adgang til at modtage denne type støtte.

(65) De nationale myndigheder har endvidere bemærket, at de virksomheder, den i § 7 i lov nr. 68/95 omhandlede støtte er beregnet på, er virksomheder, der kunne opfylde betingelserne for at få redningsstøtte i medfør af Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder. Ifølge bestemmelserne for redningsstøtte (punkt 3.1 i rammebestemmelserne), der med hensyn til de nye statsstøtteforanstaltninger gælder for landbrugssektoren fra 1. januar 1998 ([21]), og som erstatter de bestemmelser, der er nævnt i beslutningen om at indlede proceduren, skal redningsstøtte for at kunne godkendes af Kommissionen »bestå af tilførsel af likviditet i form af lånegarantier eller lån til normal markedsrente; være begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at sikre virksomhedens fortsatte beståen (f.eks. dækning af lønudgifter, rutinemæssige leverancer osv.); kun ydes i det tidsrum, der er nødvendigt for at få fastlagt de fornødne og gennemførlige saneringsforanstaltninger (normalt ikke over seks måneder); være begrundet i alvorlige sociale vanskeligheder og ikke have uacceptable virkninger for industrien og landbruget i andre medlemsstater. En yderligere betingelse er, at der principielt skal være tale om en engangsforanstaltning. En række redninger, der reelt udelukkende opretholder status quo, udsætter det uundgåelige og i den mellemliggende tid vælter de industrielle, landbrugsmæssige og sociale problemer over på mere effektive producenter og andre medlemsstater, er klart uacceptable«.

(66) De italienske myndigheder har bemærket, at de virksomheder, den i § 7 i lov nr. 68/95 omhandlede støtte er rettet mod, er virksomheder, der har alvorlige økonomiske vanskeligheder, inden de overhovedet er kommet i gang med produktionsaktiviteterne, og de har præciseret følgende: a) Støtten består i rentestøtte med en sats på 4 %, hvilket svarer til den sats, som IRCAC benytter for lån til kooperativerne; b) foranstaltningen tager sigte på at sørge for, at driftslånet gør det muligt for unge mennesker med kooperativer at iværksætte eller bevare de aktiviteter, med hensyn til hvilke man har gennemført det projekt, der er finansieret i medfør af regionallov nr. 37/78; c) det pågældende støttebeløb er mindst lige så stort som den forfaldne gæld, det udbetales på én gang, det vil sige som en engangsstøtte, og har til formål at sanere en gæld, som forhindrer kooperativet i at imødegå udgifterne til opstarten eller den indledende drift af de aktiviteter, der kan give det mulighed for at betale de forfaldne afdrag på lånet; d) støtten er beregnet på en sektor i alvorlige vanskeligheder, og hvor der er et meget højt arbejdsløshedsniveau i regionalområdet.

(67) De italienske myndigheders bemærkninger gør det dog ikke muligt at kontrollere, om de kriterier er blevet overholdt, som Kommissionen har beskrevet i sin meddelelse om støtte til redning af kriseramte virksomheder. Det skal navnlig understreges, at: a) der er ikke givet nogen garanti for, at lånets rentesats vil svare til markedsrenten (det skal bemærkes, at på anmeldelsestidspunktet ville renterne for de pågældende lån være blevet beregnet til »en sats på 4 %, hvilket svarer til den sats, som IRCAC benytter for lån til kooperativerne«, mens Kommissionens referencesats for Italien var på 11,35 % og i øjeblikket er på 4,76 %); b) det er ikke på nogen måde blevet bekræftet, at støtten kun skulle ydes i det tidsrum, der er nødvendigt for at få fastlagt de fornødne og gennemførlige saneringsforanstaltninger (normalt ikke over seks måneder); c) der er heller ikke givet nogen garantier for, at støttebeløbet skulle være begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at sikre virksomhedens fortsatte beståen (f.eks. dækning af lønudgifter, rutinemæssige leverancer osv.); man har derimod slået fast, at virksomhederne befinder sig i »en alvorlig økonomisk situation, inden de overhovedet er kommet i gang med produktionsaktiviteterne«, og at støttebeløbet, der mindst skulle være lige så stort som den forfaldne gæld, skulle udbetales for at »sanere en gæld, som forhindrer kooperativet i

([21]) Se fodnote 5.

at imødegå udgifterne til opstarten eller den indledende drift af de aktiviteter, der kan give det mulighed for at betale de forfaldne afdrag på lånet« (se betragtning 38); d) endelig er der ikke givet nogen garantier for, at støtten ikke har uacceptable virkninger for industrien og landbruget i andre medlemsstater. Selvom de nationale myndigheder har erklæret, at støtten er beregnet på en sektor, som er kendetegnet af alvorlige vanskeligheder og høj arbejdsløshed, idet kooperativerne udgøres af arbejdsløse unge, kan man desuden ikke konkludere, at foranstaltningen i sig selv kan betegnes som værende en redningsstøtte, der er begrundet med alvorlige sociale vanskeligheder. Endelig er det ikke muligt at konkludere, at betingelsen om, at redningsstøtte principielt skal være »en engangsforanstaltning«, er overholdt, selvom de nationale myndigheder hævder, at »det pågældende støttebeløb er mindst lige så stort som den forfaldne gæld, det udbetales på én gang, det vil sige som en engangsstøtte, og har til formål at senere en gæld«, såfremt virksomheden skulle befinde sig i en alvorlig økonomisk situation, inden den overhovedet er kommet i gang med produktionsaktiviteterne.

(68) De italienske myndigheder nævnte i deres bemærkninger ikke mulighed for, at den støtte, der er omhandlet i § 7 i lov nr. 68/95, kan opfylde de nødvendige betingelser for omstruktureringen af kriseramte virksomheder. I henhold til Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder ([22]) skal omstruktureringsstøtte opfylde følgende almindelige betingelser: a) Den skal inden for et rimeligt tidsrum og på baggrund af en realistisk vurdering af virksomhedens fremtidige driftsvilkår kunne gøre virksomheden sund og rentabel på længere sigt; b) det er nødvendigt, at der træffes foranstaltninger for i videst muligt omfang at opveje skadelige virkninger på konkurrenterne; c) støttens størrelse og intensitet skal være begrænset til det strengt nødvendige minimum for at gennemføre omstruktureringen, og den skal stå i forhold til de fordele, der forventes fra Fællesskabets synspunkt; d) virksomheden skal gennemføre den omstruktureringsplan, Kommissionen har fået forelagt og har godkendt, fuldstændigt og opfylde alle de betingelser, der er stillet i Kommissionens beslutning; e) der skal føres tilsyn med omstruktureringsplanens gennemførelse, udvikling og resultater på basis af detaljerede årlige rapporter til Kommissionen. De nationale myndigheder har ikke fremsendt nogen beviser for foranstaltningens overensstemmelse med ovennævnte betingelser, og de oplysninger, som myndighederne har fremsendt, indeholder heller ikke nogen dokumentation herfor.

(69) Betingelserne for bevillingen af rednings- eller omstruktureringsstøtte lader ikke til at være opfyldt, også fordi de nationale myndigheder ikke har nævnt noget som helst om et »gennemførligt omstrukturerings- eller saneringsprogram«, ligesom de heller ikke har omtalt muligheden for at gøre de pågældende virksomheder sunde og rentable. Det fremgår af de fremsendte oplysninger, at støtten ikke er forbundet med nye investeringer, og at den ikke opfylder betingelserne i en hvilken som helst anden bestemmelse for at kunne udgøre en undtagelse fra det generelle forbud i traktatens artikel 87. Som følge heraf tager den pågældende støtte form af en ren driftsstøtte, der tager sigte på at indfri de støttemodtagende virksomheders gæld, og hvis virkning ophører, når støtteudbetalingen ophører. I den forbindelse forbeholder Kommissionen sig desuden retten til at ændre holdning til foreneligheden af den støtteordning, der oprindeligt var taget højde for i regionallov nr. 37/87, og som § 7 i lov nr. 68/95 henviser til, med de bestemmelser for statsstøtte, som gælder på nuværende tidspunkt.

(70) Inden for landbrugs- og fiskerisektoren, der omfatter fremstilling, forarbejdning og markedsføring af de produkter, som er nævnt i bilag I, har det i mange år været Kommissionens faste praksis at forbyde bevillingen af driftsstøtte i alle områder, også de områder, der er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a). Denne støtte griber på grund af sin karakter ind i de fælles markedsordningsmekanismer, som går forud for de i traktaten fastlagte konkurrencebestemmelser ([23]). Denne praksis er blevet bekræftet flere gange ([24]).

(71) Da de italienske myndigheders bemærkninger bekræfter, at formålet med den pågældende foranstaltning er at indfri støttemodtagernes gæld, og at der ikke finder nogen modydelse sted fra støttemodtagernes side, der kunne betragtes som befordrende for udviklingen af visse økonomiske aktiviteter eller visse områder, må Kommissionen således konkludere, idet der tages hensyn til principperne i retspraksis ([25]), at foranstaltningen ikke falder ind under nogen af de undtagelser, som er omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) og c).

V. **KONKLUSIONER**

(72) På baggrund af ovenstående må det konkluderes, at den støtte, der er omhandlet i den pågældende regionallov, gælder for landbrugs- og fiskerisektoren, og at den således udgør statsstøtte i henhold til artikel 87, stk. 1, og ikke falder ind under de i artikel 87, stk. 2 og 3, nævnte undtagelser.

(73) I betragtning af, at § 9 i omtalte regionallov nr. 68/1995 udtrykkeligt lader de heri nævnte foranstaltninger være betinget af fastlæggelsen af de procedurer, som er

([22]) Se fodnote 5.

([23]) Se fodnote 18.
([24]) Se fodnote 19.
([25]) Se fodnote 20.

omhandlet i traktatens artikel 93 (nu artikel 88), stk. 2 og 3, og i lyset af de italienske myndigheders forklaring om, at den finansiering, der var taget højde for i samme regionallovs §§ 1 og 6, skulle være gået fuldstændigt tabt (se betragtning 28), forholder det sig sådan, at betalingsprocedurerne for den pågældende støtte er blevet indstillet, og derfor er det i forbindelse med nærværende beslutning ikke nødvendigt at forlange en tilbagebetaling af den støtte, der blev indført med regionallov nr. 68/95.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtte, der indføres med §§ 1, 3, 5, 6 og 7 i regionen Siciliens lov nr. 68 af 27. september 1995 til fordel for virksomheder inden for landbrugs- og fiskerisektoren, er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Italien skal ophæve og må ikke gennemføre den i artikel 1 omhandlede støtte.

Artikel 3

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af nærværende beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet med henblik på at efterkomme bestemmelserne.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1999.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen